

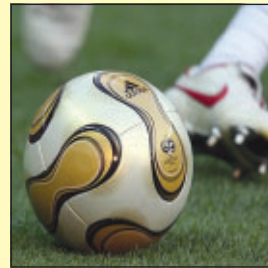
Pag. 2

Câinii noștri cei
de toate zilele

Pag. 4

Început calm,
final tensionat

Pag. 8

Sport
Bravo, băieți, țineți-o
tot așa!

Gazeta de BĂILEȘTI

Seria a VIII-a

Nr. 3

martie 2009

Publicație lunară de informare a cetățenilor orașului Băilești • 8 pagini •

Se distribuie
GRATUIT

O măreție a luat locul altei măreții

Așa cum ne-au obișnuit, ca emblema a profesionalismului și a pasiunii slujitorilor săi, Casa de Cultură „Amza Pellea” ne-a surprins și, mai ales, ne-a delectat și încântat cu două activități de substanță, activități culturale care primenesc sufletele și creează o stare de confort, descrețesc frunțile și îi fac pe oameni ca, pentru câteva momente, să mai uite inerentele surprize neplăcute ale vieții și să plutească în sferele seninătății.

A fost mai întâi superba expoziție de caricatură sub genericul „Dragoste... Dragobete” a apreciatului artist gorjean Aurelian Iulius Șuță – SAI, care cu simțul umorului de calitate declara senin că suportă cu stoicism calitatea de a fi „un artist printre polițiști și un polițist printre artiști”. Expoziția a fost deschisă cu prilejul „Zilei îndrăgostiților” și a beneficiat de un public numeros și de invitați din „lumea bună”, alături de expozant aflându-se reprezentanți de frunte ai vieții cultural-artistice craiovene. Așa cum mărturiseste, artistul a văzut lumina zilei la 22 septembrie 1965 în Bumbești-Jiu. S-a născut artist și a debutat la 3 anișori cu expoziția de linii trase pe pereții bucătăriei din locuința părinților. Este criminalist la Inspectoratul Județean de Poliție Gorj, unde dezvoltă ideea de „forensic artist”... adică, atunci când este cazul, realizează portrete robot. După debutul de pe pereții bucătăriei, a mai așteptat câțiva ani, după care a recidivat și a expus mai peste tot pe unde a apucat, prin orașele României, Franței, Italiei. Într-o perioadă a abandonat satira și s-a dedicat portretului de șevalet, deschizând expoziții permanente în sedii ale instituțiilor Internelor, semnând cele aproape 100 de portrete ale miniștrilor de Interne ai României, 40 ale comandanților Jandarmeriei și peste 50 ale unor șefi de poliți.

Revenind la vernisarea expoziției în care expune 21 de caricaturi executate cu mână sigură, reprezentând, așa cum inspirat spune, „21 de grame de suflet”, la tematica ei sintetizată magistral de citatul uneia dintre ele, aparținând marelui Shakespeare – „Când dragostea vorbește, vocile tuturor zeilor par a fi adormite în armonia Raiului”, vom spune că am avut bucuria de a admira modul deosebit de inspirat și elevat al moderatorului activității, directorul Casei de Cultură „Amza Pellea”, Marcel Boța, un mare iubitor de frumos, devotat misiunii sale, omul lucrului bine făcut.

Activitatea a început fericit cu un microrecital al valorosului folkist calafetean Dan Vană, un artist înzestrat cu o sensibilitate deosebită și cu o

voce de invidiat, care în mod inexplicabil și nemeritat a rămas în frumosul oraș de pe malul bătrânului Daniubiu, căruia îi face cinste, dar talentul și onestitatea cu care slujește muzica de calitate îi puteau asigura un bine meritat loc între artiștii de frunte ai țării. Aceasta cu atât mai mult, cu cât pe micul ecran și pe scenele unor instituții de cultură apar atâtea pseudovedete, interpreți cu ifose, care pe o scară a valorilor pălesc în fața lui Dan Vană și pe acea scară a valorilor autentice sunt departe de dimensiunile acestuia. Este o opinie personală pe care ne-am format-o de-a lungul anilor, urmărindu-i evoluțiile în special în cadrul manifestărilor prilejuite de Zilele Băileștiului sau la festivalurile de gen organizate la Calafat.

După acest preambul, moderatorul a prelat ștafeta personalităților vieții culturale și artistice craiovene, rând pe rând vorbind despre semnificația evenimentului căruia i-a fost închinată expoziția și despre personalitatea autorului acesteia, dl. Florin Rogneanu, directorul Muzeului de Artă Craiova, dl. Gabriel Bratu, vicepreședintele Asociației Caricaturiștilor Profesioniști din România, un mare iubitor al Băileștiului, prezent la majoritatea manifestărilor cultural-artistice de anvergură organizate în municipiul nostru, implicându-se major în multe dintre ele și d-na Amelia Etegan, președintele Centrul Județean Pentru Valorificarea și Promovarea Tradiției Populare, care a încântat asistența prin considerațiile asupra semnificației Dragobetelui și prin apelul la păstrarea și valorificarea tradițiilor și a obiceiurilor românești.

Folosind o formulă reieșită dintr-o mărturisire a „vinovatului principal” pentru această manifestare, care va rămâne adânc întipărită în memorie, moderatorul l-a invitat să-și exprime gândurile pe cel „pre(a)ocupat de caricatură și satiră”.

Asistența a fost plăcut surprinsă de

a avea în față un om de o modestie proverbială, de o deosebită delicatețe și de mare noblete sufletească, o personalitate fascinantă, cuceritoare tocmai prin simplitatea și prin firescul cu care și-a expus ideile și și-a depănat amintirile. Primele cuvinte ale distinsului artist s-au referit la noțiunea de caricatură, la definirea acesteia și la rezervele sale cu privire la definiția caricaturii: „Dacă ar fi să deschizi dicționarul, ai găsi la litera „C” o explicație evazivă, cred eu, în definiția caricaturii... prezentată ca «un gen aparte al artelor vizuale, de obicei un desen, deși poate fi executat și în alte tehnici, care reprezintă o persoană sau o situație printr-o exagerare intenționată a unor trăsături sau caracteristici, în scopul satirizării, ridiculizării sau atragerii atenției»”. Apreciiind apoi că Ralph Waldo Emerson a sintetizat genial genul caricaturii prin aforismul „Caricatura este adesea cea mai adevărată istorie a timpului”, artistul-polițist a dat glas unei adevărate profesii de credință, mărturisind: „Pentru mine, caricatura și grafica satirică reprezintă un mod de viață, un limbaj al spiritului «vorbesc» celor care vor să asculte și să vadă treburile vieții într-o abordare umoristică, folositoare în depășirea cu succes a cumpeinelor și deschiderea unor orizonturi optimiste. Mai aproape de adevăratul scop al caricaturii este educarea decât ridiculizarea sau satirizarea.”

Ce simplu, dar cât adevăr și câtă înțelepciune!

De fapt, așa cum menționam anterior, ni s-a părut că modestia și, mai ales, simplitatea îl caracterizează pe acest om deosebit de profund, omul care nu caută prețiozitatea cu orice preț, nu-și trădează idealul de viață, fiind o personalitate complexă care trăiește prin mobilitatea sentimentelor și în care sensibilitatea și puritatea sufletească a artistului se „logodește” fericit cu rigoarea omului legii, a polițistului slefuit, cu o cultură de invidiat. Acesta este, în opinia noastră, omul care i-a captivat pe cei prezenți prin căldura cu care li s-a adresat și i-a fascinat prin valoarea de excepție a caricaturilor expuse, fiecare ilustrată în subsol cu texte deosebit de inspirate referitoare la dragoste, din rândul cărora mai cităm pe cel care poartă semnătura lui Michelangelo: „Lubirea! Este aripa dăruită de Dumnezeu sufletului pentru a urca până la El.”

A fost ceva de vis! Personal, mărturisim cu maximă sinceritate și onestitate că am trăit două momente care ne-au mișcat profund, creându-ne sentimente de nostalgie. Și nu ne dăm seama care dintre ele ne-au mișcat mai mult – faptul că după mulți ani am trăit emoția de a asculta vocea actualului director al instituției gazdă, „sufletul” formației de muzică ușoară pe vremea directoratului nostru la fostul Club al Sindicatelor, care i-a încălzit pe cei prezenți prin interpretarea cu patos a melodiei „A, iubite”

pe versurile regretatului Grigore Vieru sau că una dintre petele de culoare ale manifestării a reprezentat-o prezența elevilor de la Grupul Școlar „Ștefan Anghel”, îmbrăcați în frumoase costume populare, conduși de prof. Angela Stăicu și de directorul adjunct Cristi Văduva. Aceștia au oferit baloane roșii, simbol al iubirii, înscrisurate pe o față cu numele instituției de învățământ și pe alta

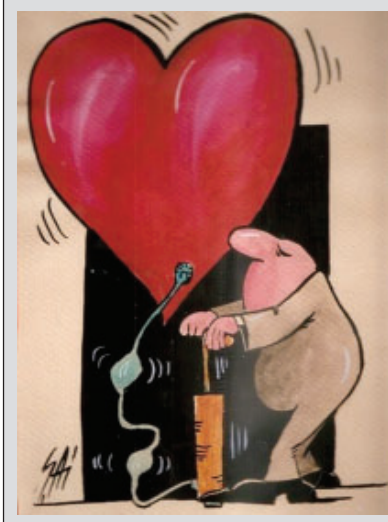
cu semnificativul „Din inimă”, la capătul sfirii baloanelor fiind un inspirat „blestem” de dragoste. Bucuria ne-a fost deplină, dacă se ține seama că (iertăți-ne lipsa de modestie) am „păstorit” cu ceva ani în urmă instituția respectivă, iar elevii de acum au demonstrat că, parafrazându-l pe cronicarul moldovean, „nasc și la Grupul Școlar «Ștefan Anghel» oameni”, am zice delicați, sensibili, de încredere.

Un sincer bravo acestora, organizatorilor activității și mulțumiri călduroase distinșilor invitați! Felicitări și la cât mai multe expoziții de anvergură, stimate domnule Aurelian Șuță – SAI! La mulți și fericți ani, iar la cele peste 200 de diplome să se adauge și cea pentru întreaga activitate! Municipality și Casa de Cultură vă așteaptă și vor fi onorate să vă găzduiască o nouă expoziție.

Nici nu stinseseră bine ecourile acestei manifestări și o altă activitate de ținută, gen Casa de Cultură, a atras în sala mică a instituției, de această dată, iubitorii de literatură, așa încât o măreție a luat locul altei măreții, ca să folosim o superbă sintagmă aparținând lui Geo Bogza.

În ziua de 3 martie, invitați de marcă s-au deplasat la Băilești pentru a-l omagia pe marele poet, dramaturg, prozator și eseist Marin Sorescu, mesajul transmis de această activitate fiind în mod cert îndemnul la lectură, dezvoltarea gustului pentru citit, pornindu-se de la adevărul de necontestat al înțeleptelor cuvinte ale aceluiași cronicar moldovean: „Că nu este alta și mai frumoasă și mai de folos în viața omului zăbăvă decât cetitul cărților”. O asistență numeroasă, oameni de toate vârstele, începând cu elevii clasei a XII-a – Filologie, însoțiți de volubila lor profesoară, Camelia Ionescu, și terminând cu membri ai Clubului Seniorilor, aflați la o vârstă venerabilă, au ascultat cu sufletul la gură „intervenițiile” distinșilor oameni de cultură care au dat curs invitației instituției de cultură reprezentative a municipiului. Și cum putea fi altfel, când în fața celor prezenți s-au aflat oameni „cu greutate” – poetul Dan Lupescu, directorul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național, director fondator al prestigioasei reviste de cultură „Lamura”, prof. univ. dr. Ovidiu Ghidirmic, conducător de doctorat, reductibil critic și istoric literar, director al revistei amintite și Romulus Turbatu, scriitor, editor coordonator, omul care girează apariția revistei atât de prețuite și solicitate – „Lamura”.

Continuare în pag. 5

Sistemul Național Unic pentru Apeluri de Urgență – 112 (SNUAU)

Apelarea numărului 112 reprezintă o cale rapidă de a comunica cu dispeceratele de urgență (Poliție, Pompieri, Ambulanță) în timpul unei situații de urgență.

Sistemul 112 funcționează la nivelul întregii țări, în toate rețelele de telefonie, fixe sau mobile.

112 - respect și preocupare față de problemele cetățeanului!

Sistemul 112 vizează asigurarea protecției cetățenilor și a unui grad înalt de asistență, indiferent de locul în care se află aceștia. Sistemul Național Unic pentru Apeluri de Urgență (SNUAU) este construit prin crearea centrelor de preluare a apelurilor de urgență și dotarea acestora cu un sistem operativ de telecomunicații, destinat anunțării, recepționării, prelucrării și transmiterii către serviciile solicitate a apelurilor de urgență, în mod centralizat și unitar. Sistemul este folosit și pentru comunicarea între serviciile specializate de intervenție ale Poliției, Pompierilor, Ambulanței, care au obligația de a acționa în cazul apelurilor de urgență.

Funcționarea acestui sistem integrat înscrie România în starea de normalitate a țărilor europene. Eficiența acestui sistem va depinde în mare măsură și de promptitudinea cu care vor acționa serviciile de intervenție (Poliția, Pompierii, Ambulanța, etc.) în situațiile de criză semnalate prin apelurile de urgență.

Ce aduce nou sistemul 112

- UNICITATE;
- RAPIDITATE;
- EFICIENȚA;
- GRATUITATE;
- ACCES FACIL;
- UNIVERSALITATE (MULTILINGVISM);
- CONFIDENTIALITATE;
- COOPERARE ÎNTRE AGENȚIILE DE URGENȚA;
- COOPERARE INTERJUDEȚEANA A AGENȚIILOR DE URGENȚA.

Serviciul de Urgență 112 are ca obiectiv salvarea: vieții, proprietății, mediului.

Dacă sunați la 112 trebuie să anunțați:

- Ce urgență aveți;
- Unde este urgența;
- Unde vă aflați;
- De la ce număr de telefon sunați;
- Cum vă numiți.

După furnizarea acestor date, trebuie să rămâneți la telefon pentru a fi puși în legătură cu agenția de urgență de care aveți nevoie și pentru a primi eventuale recomandări.

Cum folosim telefonul mobil

- telefonul dumneavoastră mobil poate fi setat să apeleze 112 apăsând doar pe o tastă, însă, ATENȚIE, puteți apela accidental la 112 și să nu știți;
- folosiți telefonul cu grijă, pentru a preveni apelarea automată din greșeală a numărului 112!
- în cazul în care aveți activată opțiunea „Număr ascuns”, sistemul 112 are capacitatea de a determina automat numărul și locația dumneavoastră!
- părinții trebuie să-i învețe pe copii să folosească telefonul mobil pentru a suna, în caz de urgență, la 112!
- dacă vă aflați într-o zonă în care furnizorul dumneavoastră de telefonie mobilă nu are acoperire și trebuie să sunați de urgență la 112, nu disperați!

Apelul la 112 va fi preluat de alt operator de telefonie mobilă care are acoperire în zona respectivă.

Convorbirile efectuate în sistemul 112 sunt înregistrate.

Determinarea automată a numărului și locației urgențelor permite identificarea apelurilor false și/sau injurioase.

Apelul la 112 este universal și gratuit.

Numărul de urgență 112 este gratuit și poate fi apelat din orice rețea de telefonie fixă sau mobilă.

Abonații care apelează 112 nu plătesc sume suplimentare la factura telefonică.

112 nu reprezintă doar un număr de telefon, ci un ajutor rapid care depinde de informațiile vitale pe care le oferiți.

Când o persoană nu este pregătită să anunțe o urgență, pot apărea frica, panica și confuzia. Din fericire, dacă o persoană este pregătită și aplică unele principii și proceduri de bază, aceasta poate anunța adecvat o urgență.

Când sunteți puși în fața unei situații de urgență, fiți calmi! Este foarte important să vă concentrați asupra a ceea ce urmează să solicitați și să răspundeți corect la întrebările puse de operator. Evaluați situația, adunându-vă gândurile, înțelegeți ceea ce se întâmplă. Întrebați-vă: Ce trebuie să fac?, apoi treceți imediat la acțiune.

Trebuie să evitați cu orice preț panica, pentru a putea face față situației în mod inteligent. Nu uitați ca timpul este extrem de prețios în cazul unei urgențe.

Dacă țineți cont de aceste sfaturi, puteți contribui la salvarea unei vieți, puteți împiedica extinderea unui incendiu în împrejurimi, puteți preveni o crimă sau o infracțiune și puteți contribui la prinderea unui criminal sau infractor.

Liviu CIOROIANU

■ **Argument.** Azi, 8 martie, 2009, ora 10,30, pe Strada Mare, lume grăbită... mulți – copii, tineri, maturi – au cumpărat flori... e „Ziua femeii”... la „Monument”, de gardul de fier se scarpină o javră răpănoasă și șchioapă... ciudat, ridică piciorul be-teag cât poate și, parcă, sfidător, îm-prăstie un jet anemic pe memoria eroilor băileșteni și sexul aniversat în ziua respectivă... E doar o întâmplare sau un protest chinologic legitim?

■ **Câinii noștri dintotdeauna.** Pentru ființa umană cel mai apropiat prieten dintre animale a fost de când lumea câinele. Din vremuri imemorabile au rămas, ca dovezi, desenele rupestre, ceea ce ar însemna că strămoșii noștri și-au apropiat câinii din necesități de apărare; câinii îi făceau să se simtă mai puternici, iar aceștia, la rândul lor, dotați cu inteligență și afectivitate, și-au vădit, de la o generație la alta, tot mai mult atașamentul față de stăpân. Acest atașament reciproc a determinat apariția unui motiv literar de largă cultivare universală – „motivul câinelui credin-

mahalalele urbane „naș Bălan” a devenit nașu’... Rex” sau altfel de „naș” după o onomastică din cărți sau din filme: nume de rezonanță antică sau mitologică – Nero, Hector, Patrocle, sau altele moderne – Dingo, Blacky, Akbar, Max, sau nume de dictatori sau teroriști – Hitler, Stalin, Yasser, Nidal, Laden sau nume alintătoare - Țuki, Floosy, Mouki, Țuți etc.

Dictatorii și-au luat pe lângă ei câini de rasă; Mussolini și Hitler aveau câini dresați special (Stalin a dresat el însuși „câini cu două picioare” precum Beria, Merkulov, Ejov, Abakumov, Ignatiev, care l-au păzit mai bine decât cei cu patru picioare). Culmea servilismului au atins-o cei din camarila lui Ceaușescu, Bobu, Postelnicu și ceilalți câțiva, pentru care labradorii stăpânului erau „tovarășu’ Corbu și tovarășa Șarona...”

În ultimele decenii iubitorii de câini au ajuns la adevărate pasiuni; pe lângă cei destinați să păzească averea stăpânilor, s-au înmulțit „Câinii de companie”; snobii și-au luat câini din tot felul de rase care mai de care mai

Câinii noștri cei de toate zilele

cios” – prezent în literatura tuturor epocilor. Ideea se poate argumenta chiar și cu câteva exemple la întâmplare: câinii de vânătoare ai lui Turgheniev sau ai lui Hemingway, câinii de pază, de sanie, de luptă sau de circ ai lui Jack London, câinele capabil de sacrificiu pentru stăpân – la Jules Verne, sau tulburătoare poezie a lui Esenin – „Cântecul câtelei”...

În spiritualitatea românească datează din primele veacuri ale existenței poporului nostru, adică de la începuturile transumanței păstorești, sau, altfel spus, din epoca străromână sau protoromână. Astfel, balada „Miorița”, prezentă în cele patru dialecte și toate subdialectele limbii române, relevă prin versurile „Stăpâne, stăpâne/ Îți cheamă și-un câne”.../, în cadrul comuniunii om-natură, atașamentul față de un anume mod de existență. Motivul e prezent și în alte creații populare: „Dolca”, „Șalga” și altele.

În literatura română cultă prezența celui dintâi animal domestic s-a remarcat în ipostaze diferite – de la dramatismul copleșitor al trăirilor baciului Micu, din „Viața la țară” a lui Duli Zamfirescu, cioban care crede sincer că el nu mai e om întreg „fără câne”, la episodicele apariții ale unor câini de vânătoare la Brătescu-Voineshti sau la evocarea atașamentului până la identificare a câinelui față de stăpân la Gr. Alexandrescu în „Câinele soldatului” sau la Sadoveanu în „Baltagul”, unde câinele Lupu are un rol determinant în identificarea și pedepsirea asasinilor lui Lipan, mesajul transmis fiind cultul dreptății și al cutumelor milenare dintr-un spirit de conservare stimulat de inconsistența și caracterul oscilant al legislațiilor moderne și ale slujitorilor lor.

Evident că relația om-câine nu poate să apară numai în ipostaze dramatice, adică în afara comicului, dacă ar fi să ne amintim numai de „Bubico” al lui Caragiale sau cu o candidă încărcătură umoristică, cum l-a evocat Arghezi pe „Zdreanță”.

Într-un trecut nu prea îndepărtat, cu deosebire în mediul rural, câinii se mulțumeau (n-aveau încotro!) cu un codru de mămăligă și dormeau „la paie”, iar, cei care se aventurau pe ulițe, erau alungați cu huihuieli și fluierături și bătuți cu bolovani sau cărămizi...

Stăpânii le dădeau nume neaoșe, având în vedere fizicul fiecăruia, dar nu neapărat: Negruș, Prica, Bălan, Ciontea, Corbea, Grivei, Codău, Cotâr-nău, Bulucea și câte altele...

Ca și pentru oameni, și pentru câini exista respect sau antipatie; în lumea satelor, din afectivitate exagerată, uneori, era „naș” și câinele acestuia pentru fini („n-am mai intrat, nașule, că era slobod naș Bălan!” sau „javra vecinului mi-a mâncat rățișoarele!”) În

pretențioase privind hrana și ambientul.

Nu prea mai au trecut „câinii polițiști”, decât mai mult ca sperietori, căci prea puțini mai sunt capabili, de când cu atâtea sprayuri, să mai ia urmele hoților (înainte aveau grade și uneori câinele era superior în grad celui ce-l avea în grijă și chiar era pensionat înaintea lui).

„Câinii de companie” sunt hrăniți la ore fixe, cu meniuri variate; au și ei plăceri și tabieturi ca și stăpâni lor, care, dacă n-au timp să-i plimbe, angajează pe cineva să o facă, bineînțeles contra plată, deloc neglijabilă, mai ales că respectivul se cuvine inițiat în treaba asta, dar, fiindcă îndură toate capriciile respectivei lătrătoare, i se cuvine un spor de stress și de fidelitate, la care se pot adăuga prime săptămânale, lunare etc., după caz...

Astfel au apărut noi îndeletniciri și specializări pentru sectorul chinologic: medici, stomatologi, frizeri de câini, îngrijitori, însoțitori, dresori, terapeuți, nutriționiști, ba, mai nou, la Craiova, soția unui fost fotbalist de la „Universitatea” s-a lansat în afaceri cu un magazin specializat pe vestimentație și alte articole pentru câini.

Nu mai sunt hingherii de altădată!!! De ce?... fiindcă era o ocupație practică de bărbății de etnie rromă, iar azi, cu emanciparea și libera circulație prin U.E. și prin aproape toată lumea, descendenții celor ce-și câștigau pâinea cu „șbilțul” au trecut la „afaceri” mai productive de profit... Locul hingherilor va fi, probabil, luat în curând de... balneologi pentru câini, meserie care întârzie să apară.

Au devenit niste fapte obișnuite existența târgurilor de câini și desfășurarea concursurilor chinologice sau că există o evidență... computerizată a câinilor de rasă, care au certificate de naștere și carte de identitate, sau că a apărut o nouă demnitate autorizată cu documente – aceea de „arbitru internațional de câini”!!! (oare, la ce teste e supus un astfel de „arbitru”?)

Nu e paradoxal că aceste realități se derulează într-o lume zguduită de criză fără precedent, lume în care milioane de oameni rămân fără locuri de muncă și ajung pe culmile disperării? Nu e, de asemenea, paradoxal că ies, în același timp, în stradă, syndicatele, aservite puterii sau independente, încercând obținerea de măsuri de atenuare a efec-

telor crizei și diferite organisme naționale sau internaționale care luptă și ele, dar pentru protecția... câinilor? Nu e!!! căci, în fond, chiar dacă există exagerări privind grija față de câini, societatea trebuie să nu îngăduie masacrarea câinilor care nu constituie un pericol public.

Problema nu e deloc simplă, cu deosebire pentru câinii nimănui, sau așa-zisii „comunitari”, care cutreieră orașele, deci și Băileștiul, sunt chiar haite, devenite în ultimul timp pericole reale pentru trecători, indiferent de vârstă.

De unde provin? De la cei care au renunțat să-i mai păstreze și le-au dat drumul pe străzi într-un vagabondaj perpetuu sau aciuiați pe lângă cantine, containere de gunoi sau pe la blocuri...

Tabloul cotidian al Băileștiului se prezintă în linii mari, cam astfel: trecătorul care pleacă înaintea primei ore să ia un autobuz sau trenul de la 7,00 și se îndreaptă dinspre Sud pe Strada Mare către centru, se întâlnește cu o haită prin fața... Poliției; pe strada

„Revoluției” sunt două – una iese din curtea Primăriei, iar alta e „abonată” la Cantina Grupului Școlar „Ștefan Anghel”; la Monument se încaieră câinii Parcului cu cei ai blocurilor, cu participarea celor ai Case de Cultură, mai puțin gălăgioși, deși ar trebui să latre... muzical; sunt câini prietenoși crescuiți printre spectatori și aflați într-o relație de durată, de colaborare cu elevii din ciclul primar ai Școlii

nr. 5, pe care îi ajută la consumarea cadoului guvernamental atât de invocat prin rapoarte și cunoscut sub titulatura „laptele și comul” de la Guvern.

Până la Gară își fac simțită prezența, prin variate chelălăieli, ai blocurilor de la „Turist”, ai Spitalului și alții.

E inutil de spus că sunt purtători de microbi, că destui sunt bolnavi cronici și într-o stare de slăbiciune ce stărnesc în mod normal repulsie și teamă, că au mușcat sau au panicat copii, femei sau bătrâni, că oricărui trecător străin îi trezesc aceeași impresie de înăpoiere pe care o încearcă, în urmă cu mai bine de un veac, Caragiale în „Grand Hotel Victoria Română”.

Poate fi cineva anume culpabilizat pentru această situație tristă și hilară, în egală măsură? Categoric nul!, la urma urmei e vorba de mizeria noastră, a tuturor, la care au contribuit și comunități nu chiar de departe, care, ca să-și salubrizze propriile localități, au procedat mârșav, adică și-au prins jigodiile, le-au urcat în mașini și le-au dat noaptea drumul în Băilești... Halal civism!!!

Această stare de fapt nu mai poate fi îndurată multă vreme!

Dar, ce se poate face?! Greu de spus!

E nedemn de o comunitate civilizată să-i omoare și, la drept vorbind, cine se încumetă să o facă?! Cine își permite, în condiții de criză economico-financiară să înființeze un serviciu de ecarisaj... și cine se mai face acum hingher?!; cu nea Niță Băgău a murit și această îndeletnicire sinistă dar utilă pentru comunitate... care băileștean mai pune acum mâna pe șbilț?! cine s-ar mai încumeta să-i sacrifice și, apoi, să-i jupoaie, ca să fumizeze fabricilor de încălziminte materia primă de cea mai bună calitate?!...

Și, totuși, ceva trebuie făcut... oricând rabia poate face ravagii!!!

Dar la imaginea centrului s-a gândit cineva? E doar o întrebare... căci e păcat de curățenia de primăvară, care se face cu destule eforturi ale municipalității, iar frumusețea anotimpului e înăntată dizgrației de potăile costelive, pline de răni infectate și destule dintre acestea, de atâtea mâncărimi, se scarpină până și de mașinile din parcurile din centru... Sinistru... grotesc... intolerabil.....!

Cine ne îndreaptă situația? Noi toți!... cum? rațional! când? Cât mai curând posibil!...

Valentin TURCU

Trăim într-o perioadă de progrese extraordinare, în toate domeniile vieții: în știință, în tehnică, în industrie, unde este o adevărată revoluție.

Și timpul trece mult mai repede. Este stabilit științific.

Copiii se nasc mai frumoși, mai inteligenți și unii – foarte talentați. Dar toate aceste minuni sunt umbrite de comportamentul **unor** oameni, de comportamentul **unor** copii, de relațiile dintre oameni. **Mulți** nu mai știu ce este **respectul, bunul-simț, buna-cuviință**. Ceea ce este foarte grav este faptul că a luat o amploare fără precedent – **violența**. Se manifestă prin bă-

nimic s-au certat iar unul dintre ei l-a bătut pe prietenul lui până l-a omorât!

Un alt copil de treisprezece ani a împușcat cu arma de vânătoare a tatălui său un copil de șase ani și, la anchetă, a spus că a vrut să vadă cum moare un copil. Un student eminent a fost omorât în bătaie de către trei-patru adolescenți, în stradă, fiindcă a îndrăznit să-i privească dezaprobativ, când aceștia ieșeau beți dintr-un bar. Și așa mai aminti câteva cazuri șocante săvârșite de către adolescenți. Un însoțitor de tren a coborât într-o gară și în cele cinci minute cât staționa trenul a fugit pe peron să-și ia ceva de

în mijloace de transport, în diverse locuri publice.

O familie când se hotărăște să aibă un copil, trebuie să știe ce responsabilități enorme va avea. Copilul are nevoie de afecțiune, de căldură sufletească, de grija părintească permanentă. Educația în familie se face clipă de clipă și se face cu vorbă bună, în mod convingător, nu cu pumnul și cu palma.

Copiii de mici trebuie să aibă un program bine stabilit, să facă și unele treburi, pe măsura vârstei lor, să fie convinși că numai prin muncă vor reuși în viață.

În fața televizorului să stea cât mai

Educația – o prioritate a zilelor noastre Fără violență

tăi, tâlhării, violuri și crime. Bineînțeles că nu lipsește **violența verbală**.

Toată lumea **cere drepturi**, dar **unii** își amintesc mai puțin și de **obligatii**. **Lenea** ori **superficialitatea** s-au instalat în **unele familii**.

Mai mulți copii ca altădată nu se mai străduiesc prea mult cu pregătirea pentru școală, ci navighează pe internet cu orele, creându-și o bucurie, o plăcere din **jocurile cu violență**. Apoi, la școală, pentru cel mai mic gest care-i nemulțumește din partea unui coleg, ripostează cu **violență**.

La televizor, majoritatea filmelor care se prezintă sunt filme cu violență: spargeri de bănci, împușcături, bătăi, crime. Au de unde învăța cei care au asemenea înclinații!

Ceea ce se prezintă în unele jurnale te înfioară: soți care seucid după o conviețuire de zeci de ani, fetițe violate de către concubinul mamei, bătrâne, care sunt în pragul morții, violate de tineri și jefuite pentru o mână de bănuți și alteori chiar omorâte... și câte și mai câte alte fapte care te înfioară.

În ultimul timp, s-au prezentat omoruri săvârșite de către copii sau de către adolescenți, cum doi copii în vârstă de doisprezece ani s-au dus la baltă și din

mâncare de la un chioșc. Acolo erau trei adolescenți care voiau și ei să cumpere ceva. Și fiindcă c.f.r.-istul n-a putut să stea la rând, pentru că trenul pleca, a cumpărat în grabă ceva și a fugit. Cei trei tineri au fugit după el pe peron și l-au bătut cu bestialitate. Acesta a reușit să se ridice, s-a urcat în tren și după o oră a murit. Pe peron nimeni n-a intervenit, lumea privește ca la un spectacol, de obicei. Acel bărbat era în floarea vârstei. Avea treizeci și doi de ani. Au rămas în urmă doi copilași și o soție tânără, fără niciun venit și într-o suferință de neimaginat. Au fost distruse patru destine.

Mai nou o fiică de cinsprezece ani și-a ucis mama cu făcălețul, pentru că îi cerea să învețe și să fie cuminte.

Și nu pot să uit un caz de o cruzime deosebită. O româncă în vârstă de șaisprezece ani, care se ocupa cu furtul în metrou în Italia, a vrut să smulgă poșeta unei doame, când se apropia de o stație și fiindcă aceasta s-a opus, adolescenta i-a înfipt în ochi până la creier, partea metalică de jos a ubrelei, italianca murind pe loc.

Ne îngrozește, ne înfioară **cruzimea** acestor tineri. Trebuie căutată **cauza**. Întâlnim **violență** în familie, pe stradă,

puțin și să se uite la emisiuni potrivite vârstei.

Părinții nu trebuie să uite că sunt **primele modele de viață** ale copiilor. Este adevărat că și gena, **zestrea nativă** pe care o dăm copiilor, contează foarte mult, dar părinții sunt datori să învingă prin luptă unele deficiențe ale copiilor.

Școala alături de familie este **obligată** să se ocupe foarte, foarte mult de educația elevilor. Printr-o comportare elegantă, frumoasă, civilizată a cadrelor didactice, elevii să fie educați în spiritul **respectului** față de tot ceea ce este în jurul lor, în spiritul **muncii**, al corectitudinii și să fie în viață, **oameni de omenie**. Să învețe toți să spună când trebuie „vă rog”, „mulțumesc”, „scuzați-mă”.

Acum în școli există și psihologi care trebuie să consilieze, să ajute pe copiii și pe adolescenții **rebeli** care au nevoie de ajutor.

Am dori ca și poliția și jandarmeria să se implice mai mult în supravegherea tinerilor pe stradă, în locurile publice și să fie mai **eficienți** acolo unde se cere prezența lor.

Trebuie să luăm cu toții atitudine fermă împotriva **violenței**.

Avem nevoie de educație!

Vivi IGNAT

◆ Ruladă de aperitiv cu ciuperci sau spanac

Într-o cratiță de circa 3 l, se topește grăsimea, adică 100 g de unt sau margarină, amestecându-se cu 100 g făină, numai un minut, fără să se rumenească. Se stinge cu 500 ml de lapte fierbinte, adăugat în două-trei rânduri, amestecând continuu, până se desfac toate cocoloașele. Se ia cratița de pe foc și, când sosul este aproape rece, se adăugă șase gălbenușuri pe rând, amestecându-se bine. Cele șase albușuri, rămase, de la gălbenușuri, se bat spumă tare și se amestecă cu sosul, ușor, prin răsturnare, de jos în sus, cu telul. Compoziția se toarnă într-o tavă mare, ca cea de aragaz, tava fiind unsă și apoi tapetată cu hârtie de copt (se găsește la magazine). Se introduce tava în cuptorul bine încălzit dinainte și se lasă circa treizeci de minute. După zece minute, focul se reduce la mijlociu, însă nu se deschide cuptorul timp de douăzeci de minute, atunci se poate întoarce tava, dacă cuptorul nu coace uniform. După ce s-a scos tava din cuptor, se răstoarnă pe un șervet curat, uscat sau pe o bucată de hârtie de copt, se întinde pe toată suprafața una din umpluturile de mai jos, se rulează ușor. Foaia va fi moale, pufoasă și nu se va rupe.

Deasupra se poate rade (pe partea mică a răzătorii) cașcaval.

• Umplutura pentru ruladă: • Umplutura cu ciuperci:

½ kg ciuperci, 100 gr. ceapă, 60-70 g untdelemn sau unt, un vârf de cuțit de piper, 150 g brânză telemea.

Ceapa tăiată mărunt se călește în untul sau untdelemnul amintit mai sus, se adaugă ciupercile tăiate felii subțiri, care se înăbușe, acoperite, la foc moale, până scade apa ce o lasă și se moaie. Dacă este nevoie, se mai adaugă puțină apă, având grijă ca la sfârșit, când sunt fierte, să fie bine scăzute. Se întind uniform pe foaie, se amestecă și piperul și se rade brânză deasupra. Se rulează caldă.

• Umplutură cu spanac:

½ kg spanac, 50 g unt, 150-200 g brânză telemea.

Spanacul foarte bine spălat se opărește în apă clocotită cu puțină sare. Se strecoară bine, bine, se toacă foarte mărunt, se amestecă cu brânza telemea rasă (pe partea mare a răzătorii) puțin desărată și cu untul.

Se întinde compoziția pe foaie, se rulează ușor și se rade deasupra puțin cașcaval sau brânză.

Poftă bună!

Vivi IGNAT

Fața neagră a României sau Fals tratat pentru uzul chibiților politici

- Au trecut, totuși, aproape zece ani... Politicienii noștri n-au înregistrat și ei niște progrese?!

- Ba da, au căpătat o anumită experiență în luptele subterane; cunosc tehnica parșivă a cosmetizării; se adaptează situației de moment; când cad de la putere, fac „opoziție constructivă”... Ce să mai discutăm? Au devenit oportuniști, flexibili, fără idealuri înalte și au ajuns robii unor interese mărunte și infame... Am crezut și eu că democrația, libertățile și legăturile directe stabilite cu lumea occidentală vor conduce la formarea unor politicieni adevărați, dar m-am înșelat: tranziția postdecembristă a scos la iveală ratații, veleitarii și semidoctii, care, paradoxal au și ei rolul lor benefic, după Petre Țuțea: „Mare noroc, spunea el, că există oameni care sunt idioți!... Funcția idiotului e pozitivă, pentru că fără el nu am înțelege nici geniul, nici normalitatea”...

- Bine, Țuțea a fost în stare de niște glume savuroase, dar acum aș vrea o clarificare mai serioasă a problemei, a perseverat Baronul. Am tot așteptat să apară niște șefi de „calitate superioară”...

- Și eu am visat să se nască asemenea indivizi, s-a destăinuit Profesorul, dar, repet, în deceniul care a trecut deja, s-au „afirmat” numai acele „ilustre personaje de hârtie creponată” ale lui Mircea Mihăieși, adică „scursoarele, aluviunile și gunoaiele aduse la suprafața vieții publice de diluviu sau de turbionul revoluției” și care au dat mai mult din coate și au cucerit

premiile cele mari la loteria istoriei.

- Am reținut!

- Și primii care s-au repezit la „pomană” au fost tot cei care au mai gustat o leacă din mierea puterii!... De altfel, între „trecutul comunist” și „prezentul democratic” nici nu a existat o ruptură totală: Vasile Ionel, de pildă, a fost consilierul prezidențial al lui Nicolae Ceaușescu și a deținut aceeași funcție și pe lângă Ion Iliescu!...

- Nu mi se pare nimic anormal în această menținere pe post a unui vechi demnitar, deoarece, vorba cântecului, și „Iliescu pentru noi/ Este Ceaușescu doi!”... a strigat Rotofeiul.

- Bun a admis Profesorul completarea... Octavian Cozmâncă (nepotul lui Fodor de la Facultatea de Drept, condamnat pentru luare de mită) a fost aghiotant al lui Nicu Ceaușescu, ca în guvernul P.D.S.R.-ist să ocupe un post important și de numele lui să fie legate marile ilegalități ale epocii. Grozavul finanțist al Odiosului, Mugur Isărescu, s-a pomenit Guvernator General al Băncii Naționale după Revoluție și a izbutit să pună leul cu botul pe labe și să mai facă și alte minuni, deși se tot lăuda că a luptat, ca Nae Cațavencu, „ca România să fie bine și tot românul să prospere”... Și exemplele pot fi înmulțite prin cazurile lui Ion Iliescu, Adrian

continuare din numerele anterioare

Năstase, Petre Roman, Petre Ninosu (ginerelul lui Corneliu Mănescu și Ministrul Justiției sub Ion Iliescu), Viorel Hrebenciuc, Mișu Negrițoiu, Daniel Dăianu și așa mai departe, încât Alexandru Paleologu s-a mirat și el cum de s-a lăsat poporul nostru așa de ușor „condus de bandele succesive de cretini, emanând din vechiul nucleu comunist”...

- Și are dreptate?!... Sau poate mai greșește și domnul Paleologu? a întrebat Lunganul.

- Nici pomeneală! a ripostat Rotofeiul... Și eu aș fi în măsură să mai

dau și alte nume de „criptocomuniști” și să le pun chiar note proaste, așa cum a procedat și Silviu Brucan, care, după inteligentul țărănist Remus Oprea, „este... un fel de Gică Petrescu al politicii românești”!... Reține că aprecierea din urmă sună mai mult a laudă decât a critică!... Am făcut mențiunea pentru că te știu cam greu de cap!...

- Lăsați ciondăneala! a încercat Inginerul să-i potolească... Eu aș vrea să-mi spui cam de când a început această bulibăseală nefericită în viața politică a României?!

- Chiar din ziua în care a fugit Nicolae Ceaușescu! a afirmat Profesorul prompt... Sau din momentul în care s-a născut Frontul Salvării Naționale... Recunosc că, inițial, el ne-a fost agreabil, pentru că s-a transformat rapid într-o mișcare care a atras pe toți oamenii de bună credință. Sigla lui, imprimată sau afișată pretutindeni, nu a deranjat pe nimeni deoarece înlocuise altă siglă detestată: P.C.R.!... Când gloriosul F.S.N., datorită lui Ion Iliescu, a căpătat profilul unui partid, nu ne-a mai convenit. În el au intrat toți nomenclaturiștii lui Ceaușescu, „tovarăși cu experiență”, care „au muncit pentru popor” și „au militat neabătut”, ca „să facă totul”, pentru „niște perspective luminoase”... În această situație, fesenistii n-au uzurpat

puterea, cum se spunea, ci au preluat-o din mers!... Mulți n-au înțeles imediat înșelătoria!... Cramponându-se de anumite lozinci populiste, noua formațiune politică a avut o bază largă de susținere, bucurându-se de simpatia muncitorilor, a țăranilor și a funcționarilor. Numai o parte din intelectuali sau cei care au fost prin închisori au intuit cameleonismul F.S.N.-ului. Abia când a apărut Proclamația de la Timișoara sau fenomenul din Piața Universității, partidul lui Iliescu și-a dat arama pe față: spre a menține un regim, într-adevăr legitimat prin alegerile din mai 1990 dar scufundat în marasmul compromisurilor încă din primele săptămâni ale existenței sale, nu a acceptat punctul opt, apoi a mobilizat forțele de ordine și a provocat „mineriadele” – niște furibunde cruciade antidemocratice – asmuțindu-le împotriva acelor care doreau o schimbare reală în România... De atunci, Iliescu și ai lui au condus cu aroganță, îndepărtându-se tot mai mult de idealurile revoluției. Discreditat, F.S.N.-ul, socotit un nou P.C.R., a dispărut, renăscând prin cele două mlădițe ale sale: P.S.D.R.-ul și P.D.-ul. Deși și-au fixat programe separate, ele aveau niște concepții aproape similare în domeniul ideologic, fapt concretizat – poate instinctiv sau poate intenționat – în stemele lor în care au rămas grațioșii și aristocrații trandafiri!...

(Va urma)

din Fața neagră a României sau Fals tratat pentru uzul chibiților politici de Dorin BULDUR

Cu o zi înainte de Mărțișor, unul dintre simbolurile primăverii, consilierii locali s-au întâlnit în ședința ordinară a lunii lui Făurar, desfășurată în baza Dispoziției 779/09.02.2009 a primarului municipiului Băilești.

După aprobarea în unanimitate a procesului verbal al ședinței anterioare, dl. Ionel Mușuroi, președintele de ședință, a adresat edilului-șef invitația de a prezenta ordinea de zi, supusă apoi la vot și aprobată în unanimitate.

Preluându-și prerogativele, președintele de ședință a condus lucrările în așa fel încât să se evite „timpii morți” și a militat pentru discuții de calitate și la obiect.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre privind aprobarea execuției bugetare pe anul 2008, d-na Violeta Moțățeanu a precizat că în anul 2008 bugetul local s-a realizat în sumă de 22.332.156 de lei, la partea de venituri, reprezentând 84,74%, iar la cheltuieli, în sumă de 22.134.092 lei, adică 84%, excedentul bugetar fiind de 198.064 lei. S-a prezentat execuția bugetară pe capitol, noi referindu-ne la câteva dintre ele:

Total venituri planificate: 26.345.000 lei, repartizate astfel:

- **venituri proprii:** planificat 8.208.000 lei, realizat 6.536.282 lei – 79,63%;

- **venituri curente:** planificat 21.544.000 lei, realizat 19.302.823 lei – 91,29%;

Venituri fiscale: planificat 20.426.000 lei, realizat 18.969.698 lei – 92,87%;

A. Impozite pe venit, profit și câștiguri de capital: planificat 3.464.000 lei, realizat 3.650.141 lei – 105,37%, din care:

- **cote defalcate din impozitul pe venit:** planificat 2.531.000 lei, realizat 2.528.208 lei – 99,88%;

- **sume alocate de Consiliul Județean pentru echilibrarea bugetelor locale:** planificat 933.000 lei, realizat 1.121.933 lei – 120,25%.

Impozite și taxe pe proprietate: **din totalul de 3.496.000 lei s-a realizat suma de 2.224.739 lei – 63,63%, din care:**

- **impozit pe clădiri:** planificat 1.620.000 lei, realizat 1.153.600 lei – 71,21%; **impozit pe terenuri:** planificat 1.761.000 lei, realizat 996.267 lei – 56,57%; **taxe judiciare de timbru, notariale și alte taxe:** planificat 115.000 lei, realizat 74.872 lei – 65,11%.

Venituri nefiscale: **planificat 718.000 lei, realizat 333.130 lei – 46,39%, din care:**

- **venituri pe proprietăți:** planificat 188.000 lei, realizat 122.615 lei – 65,22%; **venituri din bunuri și servicii:** planificat 530.000 lei, realizat 210.515 lei – 39,72%; **venituri din prestări servicii și alte activități:** planificat 40.000 lei, realizat 45.711 lei – 114,27%; **venituri din taxe administrative și eliberări permise:** planificat 40.000 lei, realizat 32.736 lei – 81,80%; **amenzi, penalități și confiscații:** planificat 450.000 lei, realizat 132.068 lei – 29,30%.

La partea de cheltuieli:

Administrație publică locală: **din suma planificată de 4.882.000 lei s-a realizat 3.975.074 lei – 81,42%, din care: cheltuieli cu salariile:** planificat 3.950.000 lei, realizat 3.464.618 lei – 87,71%; **cheltuieli materiale:** planificat 575.000 lei, realizat 403.922 lei – 70,25%;

Învățământ: planificat 13.310.000 lei, realizat 11.655.249 lei – 87,57%; **Sănătate:** planificat 200.000 lei, realizat 160.000 lei – 80%; **Cultură:** planificat 889.000 lei, realizat 637.869 lei – 71,75%, din care: **Biblioteca:** planificat 90.000 lei, realizat 49.940 lei – 55,49%; **Muzeu:** planificat 66.000 lei, realizat 65.600 lei – 99,39%; **Casa de cultură:** planificat 468.000 lei, realizat 385.000 lei, 82,26%; **Sport:** planificat 90.000 lei, realizat 60.600 lei – 67,33%; **Tineret:** planificat 25.000 lei, realizat 25.000 lei – 100%; **Zone verzi:** planificat 150.000 lei, realizat 51.729 lei – 34,48%.

După cum afirmam anterior, în urma execuției bugetului local, s-a realizat excedent bugetar în sumă de 198.064 lei, reprezentând sume cu destinație specială – „clădire administrație”

– cu obligația prin lege ca această sumă să rămână în fondul de rulment, pentru a fi cheltuită în anul viitor.

În cuvântul său dl. Sabin Gaciu a menționat că execuția bugetară este oglinda activității executivului, a celor doi primari și a CL. Este surprinzător că, în timp ce sumele venite de la CJ reprezintă 120%, veniturile proprii se realizează numai în proporție de 79,63%, impozitele pe proprietate 63,63%, cele pe terenuri realizându-se numai în proporție de 56,57%. Nu își dă seama pe cine am putea critica, eventual Serviciul de Impozite și Taxe Locale. De asemenea, nu s-a realizat nici partea de cheltuieli, considerând că trebuie acordată mai mare atenție cheltuielilor, deoarece a fost neplăcut surprins că s-au cheltuit 70 mil. lei vechi la deplasări și a întrebat ce reprezintă cele 676 mil. lei vechi înregistrate la „alte cheltuieli”. La Cultură,

aibă un președinte, intervenție la care d-na Alina Mălin a informat că în prima ședință se stabilesc organele de conducere.

Proiectul a fost aprobat în unanimitate.

În continuare au fost dezbătute cele două proiecte de hotărâre supuse atenției de dl. Firu Mustăța.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă Comisia pentru eficiența energetică a unor clădiri de locuit multietajate, se menționează că această hotărâre este fundamentată prin OUG 174/2002. Având în vedere prevederile art. 2, alin. 6, lit „a”, executivul a propus constituirea comisiei menționate, în vederea cordonării activităților care decurg din ordonanță, în componența: Paul Mitroi, viceprimar – președinte; Firu Mustăța, referent – secretar; Victor Bonci, referent – membru. Dl. Mugurel Mănzână a pedalat pe

Tica a cerut lămuriri asupra etapelor de derulare a acțiunii și a modului cum vor fi selectate blocurile, intervenție în urma căreia dl. Mustăța a informat că selectarea se va face conform ordonanței. Referitor la etape: se desfășoară adunarea generală a asociației de locatari, se întocmesc cererile, se selectează după criteriile stabilite, se trimite la CJ, care le înaintează la minister, după care revin la localitățile respective în ordine inversă. După aceasta se face contractul cu asociația de locatari, contractul cu executantul și se trece la lucru. Pe lângă cei 20%, primăria trebuie să plătească numai documentația, pentru că autorizația nu se plătește.

Toți consilierii locali au fost de acord cu proiectul executivului.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă luarea măsurilor care se impun cu pomii

Început calm, final tensionat

deși au fost bani, nu s-au cheltuit, exemplificând cu situația de la Sport la care cheltuielile reprezintă doar 67%. Avem echipă de fotbal care s-a descurcat greu din lipsă de bani, dar nu s-au cheltuit banii prevăzuți în buget, mulțumindu-ne să realizăm excedent bugetar. Intervenind în discuție, dl. primar Costel Pistrițu a apreciat că directorul executiv a dat dovadă de inteligență, încheind anul cu excedent bugetar și i-a asigurat pe consilieri că în viitor nu se vor mai cheltui bani pentru deplasări.

Proiectul de hotărâre a obținut sufragiile tuturor aleșilor locali.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă reactualizarea componenței Consiliului Comunitar Consultativ, prezentat de d-na Alina Mălin, se precizează că, având în vedere faptul că o parte din membrii acestui consiliu, constituit prin Hotărârea CL din noiembrie 2005, nu mai îndeplinesc funcțiile prevăzute în actele normative în vigoare, executivul a propus reorganizarea acestui organism în componența: Ciprian Catană – preot, Cristina Sălcenu – medic, Gabriel Tica, Elena Jianu, Gilda Gheorghiu – profesori, Ion Cănuș, Alina Mălin – salariați primărie, Irinel Mușuroi – avocat, Ilie Ștefan – comandant poliție și Gabriel Florescu – om de afaceri.

D-na Elena Jianu a informat că în ședința Comisiei de Învățământ-Cultură s-au cerut lămuriri privind rolul acestui consiliu, a întrebat dacă el a fost viabil, ce-și propune pentru viitor și dacă există un calendar al activităților. Propunătoarea proiectului a răspuns că acest consiliu funcționează pe baza unui regulament din anul 2006, are parteneri și își îndreaptă atenția cu prioritate spre copiii aflați în situația de abandon școlar, pentru a evita acest fenomen, colaborează cu direcția de Asistență Socială și Protecția Copilului. Se face o informare a cetățenilor, urmărindu-se să se identifice și alte cazuri, și, mai ales, să se rezolve cele restante. În anul 2008 s-au soluționat 8 cazuri și se colaborează cu școlile, pentru că sunt unii părinți care nu-și lasă copiii la școală, reținându-i acasă pentru a îngriji frații mai mici. Dl. primar a întrebat de câte ori s-a întrunit anul trecut consiliul în componența completă și, primind răspuns că totul s-a derulat conform legislației, a dat glas sentimentului de satisfacție. Dl. Mugurel Mănzână a pus accent pe faptul că acest consiliu consultativ se adresează cu prioritate pauperilor și a considerat că ar trebui să aibă în vedere și recompensarea copiilor cu rezultate deosebite în toate domeniile, motiv pentru care a propus să existe o strânsă colaborare cu Comisia de Învățământ-Cultură a CL. Dl. Sabin Gaciu a considerat absolut necesar ca acest organism să

faptul că, deși ordonanța este din 2002, până în prezent nu s-a făcut nimic, totul realizându-se cu banii locatarilor. A întrebat pentru ce se numește această comisie, dacă s-au identificat toate clădirile și a fost de părere că nu trebuie să beneficieze numai cei de la blocuri, pentru că și cei care locuiesc la casă plătesc impozite. De asemenea, a întrebat dacă se face un studiu de fezabilitate în acest sens. Intervenind

în discuție, primul gospodar al municipiului a informat că în urmă cu două săptămâni a participat la o acțiune la care au fost prezenți mai mulți miniștri și dintr-o discuție cu dl. ministru Vasile Blaga, a tras concluzia că se va lucra după principiul „primii veniți, primii serviți”. S-a precizat că în prima fază se au în vedere numai blocurile. Este necesar să se întocmească documentele pentru a putea prinde banii. Dl. Vasile Duinea s-a interesat dacă în afara izolațiilor exterioare se mai fac și alte lucrări și a întrebat ce se înțelege prin eficiență energetică. A fost de părere că nu este corect ceea ce se prevede, având în vedere că locuitorii de la blocuri, chiriași, nu plătesc nimic în plus pentru apartamente, fiind doar beneficiari. Dl. primar a informat că se urmărește să se plătească și cota de 20% cu care trebuie să contribuie beneficiarii, pentru a se putea obține banii conform ordonanței. Dl. Amza Dumitracu a fost de părere că nu este cazul să se discute atât de mult, important fiind să primim acești bani, deoarece este normal și foarte bine să-i ajutăm pe oameni. Dl. Gabriel

îmbătrâniți și cu cei care prezintă pericol public, pomi amplasați pe domeniul public și privat al localității, se stipulează că, ținând seama că au fost depistați arbori care, fiind bătrâni și uscați, în caz de furtună sau căderi masive de zăpadă, prezintă pericol atât pentru populație cât și pentru clădiri și rețele electrice sau arbori amplasați la intersecția străzilor, care împiedică vizibilitatea și pun în pericol circulația ori unii care prin dezvoltarea rădăcinilor au dus la exfolierea și crăparea trotarelor de pe aleile pietonale și chiar a asfaltului, executivul a propus tăierea tuturor arborilor care prezintă pericol public.

Dl. Sabin Gaciu s-a declarat de acord că sunt arbori care prezintă pericol, dar a considerat că nu era nevoie de o hotărâre a CL, ci de o decizie a primarului. Comisia care va depista arborii trebuie să stabilească și ce se face cu ei, eventual să-i ajutăm pe cei „nevoiași” și a propus ca după tăiere să fie plantați alți pomi. Dl. primar a menționat că în cel mult 1 an se va face Registrul spațiilor verzi, în baza căruia se vor primi și fonduri. În mod sigur vor fi plantați alți arbori în locul celor tăiați. A considerat că era nevoie de o hotărâre a CL pentru ca toți consilierii să fie la curent cu acțiunea. Dl. Vasile Duinea a recomandat ca membrii comisiei să stabilească și unde se vor planta alți pomi, pentru a face rost de material săditor și a propus să se planteze și pomi fructiferi, implicându-se și cetățenii în acțiunea de plantare. Aceasta este o problemă majoră și trebuie privită cu maximă responsabilitate. Dl. primar a fost de părere că trebuie să se găsească soluția optimă, pentru că de multe ori crengile pomilor fructiferi constituie un pericol pentru mașini și pentru rețeaua electrică. Dl. Florea Pârvulescu a informat că s-a încercat plantarea de pomi ornamentali cu cei angajați la Legea 416, dar în mod regretabil cetățenii n-au fost receptivi și n-au ieșit nici măcar cu o găleată de apă să-i ude. Mulți pomi s-au uscat iar alții au fost ruși. Pomii se dau gratuit, doar trebuie plantați. Dl. Sabin Gaciu a fost de părere că în hotărâre să se introducă amendamentul plantării altor pomi în locul celor tăiați, iar dl. Ioan Negreț a întrebat cu cine și cu ce bani se vor executa aceste operațiuni. Dl. primar Costel Pistrițu a informat că se va începe cu zonele cele mai importante, apoi se va continua în tot orașul și a asigurat că se va găsi o soluție de tăiere fără a se plăti bani din buget.

Proiectul de hotărâre a fost aprobat în unanimitate.

Au fost dezbătute apoi cele cinci proiecte de hotărâre prezentate asistenței de dl. primar Costel Pistrițu.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă stabilirea datei pentru sărbătorirea

cuplurilor care au împlinit 50 de ani de căsătorie, se precizează că acești oameni ne-au călăuzit pașii în viață, ne-au ocrotit și ne-au transmis obiceiurile locului, motiv pentru care executivul a propus ca începând din acest an, în ziua de 15 august să fie sărbătorite cuplurile care au împlinit o jumătate de veac de căsătorie.

Dl. Ioan Negreț a apreciat că în stabilirea datei s-a ținut seama că 15 august este o mare sărbătoare religioasă și a întrebat dacă s-a propus o sumă în buget în acest scop. După răspunsul primarului că se va propune în buget această sumă pentru ca oamenii să se simtă bine, consilierul a informat că nu va vota proiectul, nu pentru că n-ar fi de acord, ci pentru că nu s-a stabilit concret ce cheltuieli implică sărbătorirea acestor cupluri.

Proiectul a fost aprobat cu 15 voturi „pentru” și un vot „împotriva” cel al dl. Ioan Negreț.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă realizarea sensului unic și a parcurilor auto pe str. Lt. Becherescu, tronsonul cuprins între străzile Victoriei și Mărășești, se precizează că prin această măsură se urmărește fluidizarea circulației în zona centrală și creșterea gradului de siguranță a circulației pietonale, acțiunea realizându-se prin Programul Operațional Regional 2007-2013 în cadrul Planului Integrat de Dezvoltare Urbană, activitate de reabilitare a infrastructurii urbane. Discuțiile asupra acestui proiect s-au extins și asupra celorlalte trei proiecte dezbătute în prealabil în ședințele comisiilor de specialitate. Dl. primar Costel Pistrițu a informat că Băileștii este „pol de creștere” alături de Făliași, Calafat și Dăbuleni, dar niciuna dintre aceste localități nu și-a propus proiecte în acest sens, motiv care l-a determinat să avanseze acest proiect și și-a exprimat convingerea că nu-l vom pierde în această sesiune. Dl. Dorin Manciu a apreciat că problema sensului unic este abordată cu un oarecare grad de superficialitate, având în vedere că este o lucrare de mare importanță și a întrebat unde se vor duce parcurile, intervenție în urma căreia edilul-șef a precizat că se pomenește de la modernizarea Parcului Central. Fiind nevoie de un centru urban, se are în vedere stabilirea sensului unic, circulându-se pe o singură bandă și făcându-se parcuri la blocurile de pe str. Lt. Becherescu, pentru că cei care locuiesc aici au nevoie de ieșire și de parcuri. De fapt, se vor moderniza parcul și bulevardul și se va asigura supravegherea video, sistemul de supraveghere fiind plasat la toate instituțiile, inclusiv la școli, deoarece are și caracter preventiv. Dacă ținem la orașul nostru, este absolut necesar să aprobăm proiectul pentru a prinde finanțarea, dat fiind că, spre deosebire de rural, pe mediul urban se prind mult mai greu proiecte. Dl. Vasile Duinea a fost de părere că acest proiect se poate extinde, pe str. Fundătura Victoriei putându-se amenaja locuri de parcare pe partea stângă. A propus să se amenajeze locuri de parcare pentru autoturismele profesorilor și ale elevilor de la liceu, în zona unde sunt serele, dl. primar răspunzându-i că acestea se vor amenaja în curtea liceului, în dreapta clădirii, pentru profesori și în stânga, pentru elevi. Dl. Ioan Negreț și-a exprimat nemulțumirea generată de faptul că pentru ultimile două ședințe a primit numai o înștiințare, nu și ordinea de zi și materialele care se dezbate, pentru a se pregăti, așa cum este normal. Referitor la proiectul în discuție a considerat că nu este obligatoriu ca toți să fie de aceeași părere cu executivul, să fie de acord cu demersurile primarului și a apreciat că nu este nici necesar, nici normal să extindem parcul și să „terminăm” bulevardul, mai ales că prin sensul unic propus nu se fluidizează circulația. Trebuie făcut mai întâi un atent studiu de circulație și numai după aceea să ne propunem obiectivele. Vehemența primarului se recomandă pentru o cauză mai bună, idee la care a subscris și d-na Cristina Sălcenu, care n-a fost de acord cu atitudinea de impunere, de presiune. Referindu-se la cele trei măsuri – extin-

➔ derea parcului, sensul unic și supravegherea video – dl. Sabin Gaciu a evidențiat părțile bune, dar și-a exprimat regretul că, în acest fel, din cele două bulevarde ale municipiului unul va fi distrus, intervenție la care edilul-șef a menționat că nu se distruge nimic, ci doar se închid cele două sensuri care vin de la ieșirea din oraș înspre centru. Dl. Sabin Gaciu a propus un sens giratoriu la Casa de Cultură cu o fântână artiziană în față. La întrebarea d-lui Mugurel Mănzână referitoare la contribuția CL în acest proiect i s-a răspuns că aceasta este de 2% la care se adaugă cheltuielile neeligibile.

Proiectul a fost aprobat cu 11 voturi „pentru”, împotriva fiind d-nii Ioan Negreț, Cătălin Neța și Cristina Sălceanu, în timp ce consilierii Dorin Manciu și Mugurel Mănzână s-au abținut.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă întocmirea „Documentației de intervenție și analiză” referitoare la modernizarea străzilor, trotuarelor și înființarea de parcuri auto, se menționează că se impune cu stringență modernizarea pricipalelor străzi, redimensionarea trotuarelor și a spațiilor verzi și spații de parcare organizată a autoturismelor, deoarece suprafața totală a parcajelor este insuficientă, motiv pentru care executivul a propus întocmirea documentației menționate.

Proiectul a fost aprobat cu 15 voturi „pentru”, dl. Ioan Negreț fiind împotriva.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă întocmirea studiului de fezabilitate pentru modernizarea și extinderea Parcului Tineretului (parcul central), se stipulează că această acțiune se circumscrie Programului Operațional Regional 2007-2013 – infrastructură publică urbană, creare și modernizare de grădini publice, parcuri, mobilier urban – și este impus de faptul că aspectul peisagistic al parcului este dominat de arbori care prezintă pericol de producere a accidentelor, scop în care executivul a propus întocmirea unui studiului de fezabilitate pentru modernizarea și extinderea Parcului Tineretului.

Proiectul de hotărâre a fost aprobat cu 13 voturi „pentru”, neobținând sufragiile consilierilor Ioan Negreț, Cătălin Neța și Cristina Sălceanu.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă întocmirea studiului de fezabilitate pentru crearea „Sistemului de supraveghere urbană” în municipiu, se precizează că, pentru creșterea siguranței și prevenirea criminalității, executivul a propus întocmirea unui studiu de fezabilitate pentru crearea sistemului de supraveghere, proiect care urmează a fi implementat în cadrul Programului Operațional Regional 2007-2013, Axa prioritară 1 – „Sprijinirea dezvoltării durabile a orașelor, poli urbani de creștere”.

Supus la vot, proiectul executivului a fost aprobat cu 13 voturi „pentru”,

împotriva lui fiind aleșii locali Ioan Negreț, Cristina Sălceanu și Dorin Manciu.

Referitor la Proiectul de hotărâre privind aprobarea constituirii Comisiei pentru delimitarea perimetrelor de ameliorare, prezentat de dl. Florea Părvulescu, se precizează că în perimetrul agricol al orașului sunt 46 ha terenuri cu textură nisipoasă și chiar slab solificate, situate în punctul Șoseaua Calafat – Drum Cilieni, a căror notă de fertilitate este redusă. În perioada 2001-2003 pe 37 ha a fost plantată pădure de salcâni, dar nu s-a reușit schimbarea destinației de la teren arabil la pădure. Pentru a beneficia de prevederile HG 786/1993, executivul a propus constituirea unei comisii care să depisteze, să monitorizeze și să schițeze perimetrul de ameliorare, în următoarea componență: Costel Pistrițu, primar – președinte; Mihai Barbu, secretarul unității administrativ-teritoriale – secretar; Florea Părvulescu, reprezentantul Camerei Agricole; Mugurel Toma, reprezentantul Direcției Silvice; Petre Gulie, reprezentantul Oficiului de Cadastru; Octavian Popa, reprezentantul Agenției pentru Protecția Mediului; Ionel Mușuroi, reprezentantul Sectorului de Îmbunătățiri Funciare; Oprică Iureș, Nicolae Dan, Nicolin Dan, Victor Bonci, Marian Niculescu, Traian Camen, reprezentanți ai proprietarilor de teren – membri.

Dl. Florea Părvulescu a informat că Direcția Silvică are posibilitatea de a planta în mod gratuit mai mult de 46 ha și că este necesară o întâlnire cu proprietarii, pentru că trebuie să semneze că sunt de acord cu plantarea și a precizat că pe o perioadă de 25 de ani se asigură atât plantarea, cât și paza gratuit. Dl. Sabin Gaciu, după ce a elogiat demersul executivului, a menționat că pentru trecerea pământului de la arabil la pădure trebuie făcute demersuri la minister, a informat că mai este și teren al primăriei pe care se poate planta, propunând ca membrii comisiei să depisteze și alte terenuri, pentru ca pădurea să renască.

Proiectul de hotărâre a obținut sufragiile tuturor aleșilor locali.

La ultimul punct al ordinii de zi, dl. primar Costel Pistrițu a prezentat Raportul de activitate de la învestirea în funcție, raport care are 12 pagini și stă la dispoziția consilierilor, edilul-șef selectând câteva dintre deficiențele constatate.

Personal, am trăit două stări sufletești diametral opuse. La începutul ședinței, am avut bucuria de a aprecia atmosfera calmă și distinsă de dezbateri liniștită, pentru ca în partea a doua a ședinței să avem dezamăgirea generată de unele dezbateri tensionate mai mult decât s-ar fi impus, schimbarea de atitudine a unor consilieri constituind-o sensul unic, bată-l vina!

Gh. GHEORGHISAN

Exercițiu de sinceritate

Parcă trăim într-un război continuu dintre concret și imaginar, dintre sensibil și pragmatic. De multe ori se întreabă oamenii, încă suspicioși, despre actori:

„E greu sau e ușor să stai pe scenă în pantaloni scurți și cu bus-tul gol, când în sală spectatori au paltoanele pe umeri?” sau „Buzele învinețite ale actriței și ochii înlăcrimați sunt făcute din machiaj sau e chiar frig?”; „Cum poate fi nefericit actorul care în seara asta m-a făcut să râd?”; „Când se prefac actorii, când îi auzi vorbind degajat despre suferințe, sau când îi vezi că sunt apăsăți de grija zilei?”

Frumusețea unui artist nu stă ascunsă în concretul neștiut de ceilalți, și nici în adevărul lui. Toți oamenii sunt frumoși și adevărați nu pentru că sunt în viață, ci pentru că trăiesc.

Viață e peste tot – de la poli și până la Ecuator, din vârful celui

mai înalt munte și până în abisul celui mai adânc ocean. Pare că e a noastră pentru faptul că am primit-o în dar. Abia atunci când reușim să o trăim, putem întoarce darul înapoi. Și-atunci e și a noastră. Cu tot atâta voluptate în bucurie ca și în tristețe. Dar trebuie trăită. Măcar așa ca exercițiu de sinceritate.

Liviu TOPUZU

O măreție a luat locul altei măreții

➔ Continuare din pag. 1

Oficialitățile locale au onorat manifestarea prin prezența doamnei prof. Elena Jianu, președintele Comisiei de Învățământ-Cultură a Consiliului Local, căreia, și pe această cale, organizatorii îi aduc calde mulțumiri pentru implicarea în organizarea și desfășurarea activității.

După ce i-a prezentat pe invitați, dl. Marcel Boța a predat ștafeta d-lui Dan Lupescu, care, în plăcuta postură de moderator, s-a dovedit, de fapt așa cum îl știam, deosebit de inspirat și a creat o atmosferă destinsă și distinsă. Dl. Romulus Turbatu, după ce a

precizat că își respectă în primul rând calitatea de ziarist, a lecturat un articol al domniei sale, prin care a făcut o interesantă și documentată „incursiune” în viața și în opera celui omagiat, punctând momentele de rezistență ale creației sale. De fapt, este impropriu spus de noi momente de rezistență, pentru că întreaga creație a bulzeșteanului este de mare valoare, măturie stând, așa cum afirma editorul coordonator, că opera sa a fost tradusă în multe limbi, piesele i-au fost și sunt jucate pe scenele marilor teatre europene, iar scriitorul a fost propus pentru Premiul Nobel.

În intervenția domniei sale, dl. Dan Lupescu a pus accent pe câteva aspecte mai puțin cunoscute ale operei soresciene, a lecturat cu sensibilitate și cu emoție versuri scrise în stil clasic și a cucerit asistența cu prezentarea unui interviu pe care a avut bucuria și onoarea de a-l lua lui Marin Sorescu, insistând prin scurte comentarii asupra profilului moral al celui omagiat, un spirit ales, de o modestie dezarmantă, foarte exigent cu propria persoană, iubitor al tradițiilor și obiceiurilor românești, pe care le-a ilustrat artistic magistral, în special în cele șase volume cu titlul „La lilieci”.

Conectată deja la această manifestare culturală de ținută, asistența a avut aleasa bucurie de a-l asculta pe distinsul prof. univ. dr. Ovidiu Ghidirmic de la Facultatea de Litere, care i-a fascinat pur și simplu pe cei prezenți prin acuratețea, siguranța și competența cu care a emis judecăți de valoare asupra operei soresciene, exprimarea elevată a domniei sale și argumentarea fără cusur a ideilor emise cucerindu-i pe toți și introducându-i în lumea creației marelui scriitor. Cu o logică perfectă și cu un limbaj adecvat, în care a evitat prețiozitatea ostentativă, delicat și atent la nuanțe, a dublat termenii mai pretențioși cu sinonimele lor, spre a nu jigni cumva pe cineva și a fost extrem de convingător și de tranșant când a stabilit locul lui Sorescu în literatura noastră. A pedalat pe ideea că elogiile fără acoperire în prezentarea unui scriitor nu folosesc nimănui, ba chiar derutează. După ce a făcut o trecere în revistă a creației poetice, menționând că la începutul creației Sorescu a experimentat versul clasic, a scris rondeluri și sonete, specii prin excelență clasice, s-a oprit mai mult asupra creației dramatice. Încântătorul

și cuceritorul profesor a făcut un amplu comentariu al piesei „Iona”, a evidențiat elementele de noutate și de originalitate aduse de scriitorul nostru în teatrul absurdului, demonstrând cu argumente, greu, dacă nu imposibil de demontat, că „Iona”, capodopera dramaturgului este „cea mai bună piesă de teatru care s-a scris la noi după cel de-al doilea război mondial”. Cu o putere de seducție aproape ieșită din comun, cu o argumentație, așa cum menționam, fără cusur și cu o logică impecabilă, îmbinând fericit elevația intelectuală și prestația universitarului cu rigoarea criticului literar, reputatul

profesor de literatură și-a captivat, și-a fascinat auditoriul, transportându-l într-o lume a reveriei, din care și-a revenit cu greu, iar pentru viitorii bachelareți a devenit deja un idol și, în mod sigur,

unii dintre ei vor dori să-l aibă profesor, decidându-se să urmeze cursurile facultății la care distinsul universitar este atât de apreciat și de iubit. Mulțumindu-i dl. profesor pentru superba lecție de receptare a operei soresciene, pe care ne-a dat-o, fără a se constitui într-un reproș, ne exprimăm regretul că, în mod inexplicabil pentru noi, profesorii de Limba și literatura română din oraș n-au onorat această activitate de excepție, din care ar fi avut foarte multe de învățat și, în primul rând, ce înseamnă a-ți slujii cu pasiune și onestitate nobila misiune de șlefuitor de minți, suflute și conștiințe.

A mai spune ceva despre Marin Sorescu după „lecția” universitarului Ovidiu Ghidirmic ar fi fost o lipsă de tact, de depășire a simțului măsurii și un mare tupeu, ca să ne exprimăm totuși elegant. Dacă ne-am permis să ne exprimăm câteva gânduri, am făcut-o pentru a da glas imensei bucurii că am avut privilegiul de a fi martorii unei demonstrații de profesionalism și autoritate științifică și pentru a ne exprima dezamăgirea, indignarea față de modul neelegant și brutal în care unii dintre cei pe care i-a ajutat s-au comportat față de marele om de cultură. Pentru cea din urmă idee, am elogiat demersul d-lui Petre Gigea-Gorun, personalitate polivalentă, care a făcut lumină în ceea ce privește plecarea scriitorului de la conducerea revistei „Ramuri”. În acest sens am citat și o vom face și pentru cititorii noștri din cartea fostului ministru de Finanțe și ambasador al României la Paris și la UNESCO. Mai întâi trebuie spus despre actul de noblete al scriitorului, redactor-șef al revistei amintite, care într-o adresă înaintată primului secretar de atunci, Ion Radu, scria: „Revista

are un colectiv redacțional restrâns care, credem, nu poate face față așa cum se cuvine sarcinilor profesionale. De aceea, vă rugăm să ne sprijiniți în reorganizarea schemei după modelul altor reviste de cultură. E vorba de transformarea celor două posturi redacționale în patru jumătăți de normă. Pe aceste două jumătăți de normă create vrem să-i aducem pe Gabriel Chifu și Constantin Barbu, doi tineri de mare viitor, foarte apreciați și pe plan cultural central.”

Spre a demonstra, dacă mai este nevoie, cât adevăr este în proverbul „pe cine nu lași să moară nu te lași să trăiești”, este suficient să precizăm că protejații lui Sorescu, „gădilând vanitatea” conducătorilor de atunci ai Uniunii Scriitorilor – Ștefan Augustin-Doinaș, președinte de onoare și Mircea Dinescu, președinte – au înaintat o adresă acestui for, din care cităm: „Având în vedere că activitatea lui Marin Sorescu în cadrul revistei «Ramuri» este aproape nulă, Având în vedere că Marin Sorescu denigrea-ză marii scriitori de azi (Augustin Doinaș, Mircea Dinescu, Ana Blandiana, Nicolae Manolescu), refuzând sistematic să-i publice, Având în vedere că în redacție se poartă dictatorial, socotind redacția și Oltenia ca pe o moșie proprie, [...] Îl recuzăm pe Marin Sorescu din funcția de redactor-șef al revistei «Ramuri»”.

Iată cum binefăcătorul a devenit victimă, iar protejații săi, călăi, impunând ideea descurajantă, dacă nu chiar fatalistă că, dacă faci bine, nu trebuie să te aștepti întotdeauna să ți se răspundă cu aceeași monedă.

Plin de demnitate și dezamăgit peste măsură, marele scriitor și-a înaintat demisia, din care cităm: „Subsemnatul Marin Sorescu, îmi dau demisia din funcția de redactor-șef al revistei «Ramuri» și din Uniunea Scriitorilor.”

Mă simt în plus, uluit de ceea ce se întâmplă, umilit. [...] Sunt nemulțumit și de mine[...], fascinat de utopia creării unor noi valori, am încercat și eu, vai, la Craiova niște monștri veninoși. Cu Gabriel Chifu, Constantin Barbu și Marius Ghiță nu-i bine să înnoptezi pe drum sau să treci ziua printr-o pădure. Le urez în continuare o creștere frumoasă. E drept, n-am făcut școala de dizi-denți de câteva luni, care să-mi dea acum noian de drepturi. Dizidența mea a început cu vreo 25 de ani în urmă și se află în cărțile mele. [...] A fi scriitor pur și simplu îmi este de ajuns.”

Câtă înțelepciune, câtă măreție! Nu este exclus ca și aceste „mizerii” să-i fi grăbit sfârșitul și să-l fi determinat să se ducă „să moară puțin”, cum plastic se exprima în poemul „Shakespeare”. Și acesta este adevărul, pentru că, de fapt, Marin Sorescu a murit „numai puțin”, el trăiește și rămâne nemuritor prin inestimabila operă pe care a creat-o.

Își are locul meritat, stabilit în eternitate!

Gh. GHEORGHISAN

Despre rugăciune, definiției, felurile ei, importanța, modul cum trebuie făcută, timpul și locul rugăciunii, ce înseamnă rugăciunea pentru fiecare creștin, s-a scris atât de mult și parcă totuși nu este de ajuns. Parcă am dori să aflăm cât mai mult din ceea ce înseamnă această „jertfă” a fiecăruia dintre noi, și cu cât știm mai mult cu atât ni se pare că nu știm nimic. Fiecare căutăm să dăm câte o definiție a rugăciunii, ce reprezintă ea pentru noi, dar ne poticnim câteodată, în nimicnicia noastră, în fraze atât de sofisticate, încât uităm rolul și mai ales modul cum trebuie făcută. Și pentru a nu cădea într-o mare de greșală, cel mai bine este să-i lăsăm pe cei care toată viața și-au petrecut-o în post și rugăciune, atât pentru ei cât și pentru semenii lor, să vorbească despre rugăciune.

Așadar să-i dăm citire părintelui Ilie Cleopa și sfântului Ioan de Kronstadt, cu bunăvoință redacției, în următoarele numere ale gazetei noastre acestui subiect atât de necesar vieții noastre: Rugăciunea este maică și împărăteasă peste toate faptele bune. Dar cum este ea maica tuturor faptelor bune? Că doar marele Apostol Pavel spune: Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; iar mai mare decât toate este dragostea.. Nu spune așa?

Deci iată că cea mai mare faptă bună nu-i rugăciunea, după Sfinții Părinți, ci este dragostea. Dar de ce totuși Sfinții Părinți au spus că rugăciunea este maică a tuturor faptelor bune? Pentru că ea aduce în sufletul nostru și pe dragoste. Dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele nu vin pe altă cale în sufletul nostru, decât pe calea rugăciunii!

Bunăoară să spun: dacă ai supărat pe cineva sau te-a supărat cineva și începi să-l pomenești la rugăciune, numai vezi că, de la o vreme, se ridică ura din mijloc. Prin rugăciune se taie vrajba și îndată îl câștigi pe acela și îl aduci la înțelegere, la unire. De aceea spune Sfântul Maxim: Când vei vedea pe cineva că te urăște, sau te nedreptățește, fie cu dreptate, fie cu nedreptate, începe să-l pomenești la rugăciune. Dar să nu-l pomenești, să-i fie lui vreun rău, că atunci cade pe tine. Să zici așa: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul și pe fratele meu (cutare), că pentru păcatele mele s-a supărat pe mine. Pentru că fratele meu este oglinda mea și el vede răutățile mele”.

Așa spune și Sfântul Ioan Scărarul. „Să nu învinuiești cumva pe fratele tău când te rogi pentru el, sau să-i ceri pedeapsă”, cum îi pun unii în pomelnice la vrăjmași. Nu-i voie! Chiar dacă îi puneți pe unii la vrăjmași, Biserica știți cum se roagă? Biserica se roagă pentru vrăjmași să-i înțeleptească, să le ierte păcatele, să-i aducă la cunoștința adevărului, să-i facă blânzi și să-i întoarcă cu bine.

Așa se roagă Biserica. Niciodată Biserica nu vrea să facă rău la nimeni. Că Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se mântuiască... Iar noi, când avem o supărare, ni se pare că cutare ne urăște. Dar Biserica nu! Ea nu face deosebire. Ea se roagă deopotrivă pentru toți, ca să fie buni.

De aceea, vorbind despre sfânta rugăciune, v-am spus că ea se numește maica tuturor faptelor bune, pentru că ea aduce în sufletul nostru pe cea mai mare faptă bună: dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele.

Auzi ce spune dumnezeiescul Părinte Maxim Mărturisitorul – care a fost „vârful teologiei” și „bilantul teologiei ortodoxe” în secolul VI – în Filocalie și în cartea numită „Ambigua”, o carte a lui cu care îl întrece în gândire și pe Sfântul Dionisie Areopagitul, numit și „Pasărea cerului”: Toate faptele bune ajută pe om să câștige dragostea de Dumnezeu, dar nici una ca rugăciunea. Că rugăciunea, de aceea se cheamă „maica faptelor bune”, că ea, pe cea mai mare faptă bună o ajunge, pe dragoste.

Toate faptele bune apropie pe om de Dumnezeu, dar rugăciunea le unește. Este ca și când ai face o ușă din tăblii, sau un dulap, și vezi că se potrivesc lucrurile trase la gealău, dar

nu se lipesc până nu pui clei. Iar când ai pus clei le-ai făcut dintr-o bucată toate. Așa este și rugăciunea.

Rugăciunea nu numai că îl apropie pe om de Dumnezeu, ci îl lipește de Dumnezeu și îl face un duh cu El. Este ceea ce spune marele Apostol Pavel: Cea ce se lipește de desfrănată, un trup este cu ea... și cel ce se lipește de Domnul, un duh este cu El. Sudura aceasta duhovnicească de a se uni omul cu Dumnezeu, se face pe calea rugăciunii.

Dar când auzim noi de rugăciune, să nu credem că toată rugăciunea noastră este rugăciune. Dacă eu zic cu limba rugăciunea, sau cu gura, iar mintea este pe dealuri, eu mă înșel pe mine când mă rog. Că Dumnezeu, în vremea rugăciunii, nu caută numai buzele și limba, ci caută mintea și inima.

Rugăciunea care o facem noi cu gura și cu buzele și ea este bună într-o măsură, căci și ea are temei în Sfânta Scriptură. Când auzi pe Apostolul Pavel că spune așa: Aduceți Domnului roada buzelor voastre, arată rugăciunea gurii pe care o zicem; sau când auzi în Sfânta Scriptură că zice: Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat, se referă la rugăciunea limbii și a glasului. Când auzi pe proorocul că zice: Și L-am înălțat pe El cu limba mea, iarăși de rugăciunea gurii vorbește; sau: Doamne, auzi rugăciunea mea și strigarea mea la tine să vină, tot de rugăciunea buzelor vorbește. Sau: Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea și nu trece cu vederea ruga mea, iarăși de rugăciunea gurii vorbește și aici Sfânta Scriptură.

Dar să știți că rugăciunea gurii, după învățătura dumnezeiescului părinte Grigore de Nissa, marele filosof și fratele marelui Vasile, este granița cea mai depărtată a rugăciunii, sau mai bine zis, ca să înțelegeți mai bine, ea este cuiul (treapta) cel mai de jos din scara rugăciunii. Știi că atunci când te urci pe scară, pui piciorul pe cel dintâi cui. Dar, cât ai de suit!

Or, scara rugăciunii în urcușul ei nu are sfârșit. Rugăciunea, în creșterea ei, nu are margine, pentru că ea se unește cu Dumnezeu. Și precum Dumnezeu, fiind nemărginit în sfîntenie prin înălțimea însușirilor Sale, nu are sfârșit în bunătate și în sfîntenie, așa și rugăciunea, în creșterea ei duhovnicească, se înalță și margine nu are!

Și nu numai rugăciunea este nemărginită, ci și toate virtuțile care se nasc din Dumnezeu sunt nemărginite; tocmai de aceea, că se nasc din Dumnezeu nu nemărginit. Ori credința, ori nădejdea, ori dragostea, ori mila, toate sunt nemărginite, pentru că ele se nasc dintr-un Dumnezeu care nu are margine în bunătate.

Așadar, când ne rugăm cu gura, să știți că facem bine, căci cu aceasta începe a se învăța omul a se ruga. Cu gura începem să învățăm întâi rugăciunile începătoare: „Împărate ceresc”, „Sfinte Dumnezeule”, „Preasfânta Treime”, „Tatăl nostru”, „Crezul”, „Psalmul 50”...; și-i bine să le învățăm pe de rost din cărți de rugăciune, din Ceaslov și Psaltire.

Noi citim rugăciuni cu gura – ca și cum ai fi în clasă întâi. O ia de la această rugăciune cu gura și se ridică omul în rugăciune, până când nu mai este rugăciune, până intră în vedere dumnezeiască. Acum, vorbind de rugăciune, vom vorbi despre treptele rugăciunii, așa cum ne învață Sfinții Părinți.

Când ne rugăm cu limba, cu gura și cu buzele, suntem în treapta cea mai de jos a rugăciunii. Trebuie să trecem cu rugăciunea noastră de la limbă și de la gură, la minte, pentru că sufletul nostru are două părți domnitoare, cum arată Sfântul Ioan Damaschin în „Dogmatica”: mintea și inima.

Mintea izvorăște permanent gânduri. Creierul este unealta rațiunii, iar inima este unealta sentimentelor, a simțirilor celor duhovnicești. Că unde simți întâi bucuria, scârba, frica? Nu în inimă? Vezi că simțirea sufletului se află în inimă?

Deci, vreau să vă spun un lucru. Când ne rugăm cu gura, ne aflăm la începutul rugăciunii. Iar, dacă eu zic

o rugăciune cu gura: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, sau „Tatăl nostru”, sau „Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...”! sau oricare și, dacă o înțeleg și cu mintea, ea atunci nu se mai cheamă rugăciunea gurii, ci trece în altă treaptă, și anume la rugăciunea minții.

Iar, dacă această rugăciune, care o zic cu gura și o înțeleg cu mintea, o duc până la simțirea inimii – ea a devenit atunci rugăciunea inimii, altă treaptă mai înaltă. Deci, auzi ce spune Sfântul Apostol Pavel: Vreau mai bine să zici cinci cuvinte cu mintea în biserică, decât zece mii de cuvinte cu limba. Ați auzit cu cât este mai înaltă rugăciunea minții decât a limbii? Că preferă apostolul mai degrabă să zică

cinci cuvinte cu mintea în biserică, decât zece mii de cuvinte cu limba; fiindcă, a te ruga cu mintea, este rugăciune mult mai înaltă decât a limbii.

Dar rugăciunea minții este desăvârșită? Nu! Nici a minții nu-i desăvârșită. Rugăciunea minții de-abia o numesc dumnezeieștii Părinți, jumătate de rugăciune, sau pasăre cu o aripă, sau rugăciune cu-n picior, că nici rugăciunea minții nu-i desăvârșită. Îi mai trebuie ceva. Trebuie să ducem această rugăciune de la înțelegerea minții la simțirea inimii.

Când noi zicem o rugăciune cu limba și o înțelegem cu mintea și o simțim cu inima, ea devine sferică, rotundă, în mișcare sufletului nostru. Această rugăciune este mult mai desăvârșită și se numește rugăciunea inimii.

Dar o să mă întrebați: Rugăciunea inimii este cea mai înaltă? Nu! Sunt rugăciuni și mai înalte decât a inimii. Dar la rugăciunea inimii, zice Sfântul Isaac Sirianul, de abia ajunge unul din zece mii. Iar la rugăciunea care-i mai sus decât a inimii, de abia ajunge unul din neam în neam; așa de înaltă este rugăciunea care trece peste cea a inimii. Și care sunt treptele mai sus de rugăciunea inimii?

Prima este rugăciunea numită De sine mișcătoare. De ce se cheamă așa? Când s-a întărit rugăciunea în inimă, adică „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, de la o vreme inima se roagă fără să zică limba cuvinte. Este ceea ce spune la „Cântarea Cântărilor”, în Biblie: Eu dorm și inima mea veghează. Știi cum este atunci rugăciunea noastră? Așa cum ai întoarce un ceas și apoi el merge singur.

În această treaptă ajungi la ceea ce spune marele Apostol Pavel: Neîncetat vă rugați (I Tes. 5,17). Ni s-ar părea că Apostolul Pavel zice aici ceva mai presus de puterea noastră. „Cum să mă rog neîncetat? Dar eu mănânc. Mă pot ruga când mănânc? Dar eu vorbesc cu oamenii. Mă pot ruga?” Te poți, dacă vrei!

Omul care a ajuns la rugăciunea de sine mișcătoare, oriunde ar fi, inima lui se roagă permanent. Dacă-i în avion, dacă-i în tren, dacă-i în fabrică, dacă-i la gară, dacă-i pe drum, dacă doarme, inima lui se roagă neîncetat. Această rugăciune, când ajunge să fie „de sine mișcătoare”, toată viața omului este o rugăciune. Orice lucrează pe pământ, el tot timpul se roagă.

Apostolii nimic n-au învățat mai

presus de puterea noastră. Când a zis Apostolul Pavel: Neîncetat vă rugați, cel ce ajunge la „rugăciunea de sine mișcătoare”, împlinește cuvântul lui. El dacă mănâncă, inima lui se roagă, când vorbește cu oamenii, are în taină altă gură: gura cea de foc a Duhului Sfânt din inima lui. Cu aceea vorbește cu Dumnezeu. Este „gura Duhului”, cum o numește Vasile cel Mare. Un asemenea om, care a câștigat „rugăciunea de sine mișcătoare”, orice-ar face el, inima lui se roagă. Aceasta este a patra treaptă a rugăciunii.

Este și o altă treaptă mai înaltă decât aceasta: rugăciunea cea văzătoare. Care este aceasta? Ai văzut pe Sfântul Antonie cel Mare? De-acolo, din muntele lui, din Tebaida, unde era el în Egipt, se ducea cu mintea la Sfântul Amonie, alt sihastru mare. Acela ieșise din viață și sufletul lui era dus de îngeri la cer. Și el a început a se închina. Și l-au întrebat călugării: „Părinte, de ce te închini?” Și el a răspuns: „Fratele nostru Amonie, marele stâlp al cerului și al pământului, se duce la cer și m-am închinat sufletului lui”.

Și era mare distanța de la Sfântul Antonie până la muntele lui Amonie, însă Antonie vedea sufletul lui Amonie cum este ridicat de îngeri la ceruri când a ieșit din trup. Asta înseamnă oameni înainte-văzători sau cu minte înainte-văzătoare de Dumnezeu!

Când ajunge omul să fie înainte-văzător de Dumnezeu, el are această rugăciune numită „văzătoare”. Deci, se suie cu mintea așa de tare, că el vede aici unde suntem noi, câți demoni sunt – că sunt mulți – și câți îngeri sunt. Pe toți îi vede. Și vede pe cel ce și-a curățit inima, vede și gândurile; gândurile ce le gândește fiecare. Atât de curată devine mintea lui, că îți spune ce gândești tu, ce gândește celălalt. La fiecare le știe gândurile. Ai văzut la Mântuitorul: știind gândurile cărturarilor și ale fariseilor, a zis: Ce gândiți rele în inimile voastre? Ce este mai ușor a zice? Ridică-te și ia-ți patul tău și umblă? Sau a zice: iartă-ți se păcatele? Se uita și vedea gândurile lor.

Deci, la măsura aceasta ajunge omul care are rugăciunea de sine văzătoare. Știe gândurile la toți care sunt de față. Vede duhurile rele, vede îngerii și pe toți care se îngrijesc de mântuirea noastră aici.

Dar este și altă treaptă de rugăciune mai înaltă, a șasea: Rugăciunea în extaz sau în uimire. Prin aceasta, în vremea rugăciunii, omul se răpește cu mintea la cer, fața lui se face ca focul și mâinile și degetele lui ca făclile de foc și nu mai este pe pământ cu mintea, ci numai în cer.

Ultima rugăciune, mai înaltă decât cea în extaz, este: Rugăciunea cea duhovnicească. Aceasta este a șaptea. Rugăciunea duhovnicească nici nu se mai cheamă rugăciune. Ea, după toți dumnezeieștii Părinți, se cheamă vedere duhovnicească și Împărăție a cerului. La fel zice și dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul.

Deci, rugăciunea duhovnicească este mai presus de hotarele rugăciunii. Ea este o fire cu Dumnezeu. Asta este ceea ce a văzut marele Apostol Pavel: Știu pe un om oarecare, care acum paisprezece ani, s-a răpit până la al treilea cer și a auzit acolo cuvinte, care nu este cu putință omului a le grăi. În trup sau afară din trup, nu știu. Dumnezeu știe!

El nu știa cum a fost. Că în rugăciunea această duhovnicească mintea omului nu mai lucrează după a sa putere. Ci este luată de puterea Duhului Sfânt și-i dusă în slăvile cerești și nu mai poate cugeta ce vrea ea. Mintea omului este dusă la descoperiri mari în iad, în cer, unde vrea să-l ducă Duhul sfânt. Și omul acesta este în mari descoperiri și când vine iar în așezarea lui, nu știe dacă a fost în trup sau în afară de trup, ca Apostolul Pavel.

Aceasta este cea mai înaltă rugăciune, de care spune dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul că „de abia se învrednicește unul din neam în neam, de o descoperire ca aceasta”. Într-o generație abia dacă se găsește unul.

Pentru ce v-am spus despre aceste trepte ale rugăciunii? Ea are de toate trei trepte generale: Rugăciunea gurii,

a minții și a inimii. Iar celelalte trepte intermediare sunt legate între ele, ca niște cuie la scară când te sui. Un rugător desăvârșit trece prin toate aceste trepte de rugăciune cu darul lui Dumnezeu. Dar a se sui omul pe aceste trepte, nu este în puterea lui. A omului este numai voința. Să voiască, să se roage lui Dumnezeu cum poate, iar a se învrednici de rugăciuni ca acestea înalte, este numai o lucrare dumnezeiască, care depinde de darul lui Dumnezeu.

Deci, în aceste rugăciuni trebuie să se unească mintea cu inima. Este o rugăciune a minții în inimă și este o rugăciune a inimii curată. Dar să știți că mintea, pogorându-se în inimă, trece două vămi sau obstacole, ca să se unească cu inima. Care sunt aceste vămi? Întâi este vama închipuirii, a imaginației și a doua este vama rațiunii de la poarta inimii.

Pogorându-se mintea spre inimă, ea întâlnește prima vămă, imaginația. Ai văzut că stai uneori la rugăciune ai apare în mintea ta te miri ce. O închipuire, ori cel ce te-a supărat, ori cel ce te-a smintit cu o patimă. Și atunci, la vama imaginației sau a închipuirii, se oprește mintea noastră în vremea rugăciunii, mergând spre inimă.

Asta este prima stație. Sfântul Nil Ascutel zice în Filocalie: Fericită este mintea aceea care a ajuns să se roage lui Hristos, fără imaginație, fără formă! Mintea Mântuitorului n-a avut imaginație, spun toți sfinții teologi. Pentru că El era Noul Adam și a venit să restaureze pe vechiul Adam, exact cum a fost în rai.

Că și Adam, când a fost creat de Dumnezeu în rai, nu avea imaginație, n-avea închipuire. Satana a căzut din închipuire, că voia să se facă asemenea cu Dumnezeu, cum zice la Isaia: „Tu ai spus în gândul tău: Mă voi sui deasupra norilor, peste munții cei de miazănoapte care sunt în ceruri, deasupra stelelor cerului voi pune scaunul meu și voi fi asemenea cu Cel Preaînalt.” Și numai cât și-a închipuit, l-a dat Dumnezeu pe Lucifer jos din cer, pentru că și-a închipuit să fie asemenea cu El, necunoscând că este zidire. Că Dumnezeu l-a făcut numai cu gândirea și poate să-l surpe într-o clipeală.

Așa și Adam, când a căzut, prin gândire a căzut. Ce i-a zis satana? Nu vei muri, ci vei fi ca un Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Și cum și-a închipuit că va fi ca un Dumnezeu, a căzut prin imaginație din darurile date și apoi a fost izgonit din rai. De aceea dumnezeieștii părinți numesc imaginația pod al demonilor. Nici un păcat nu trece de la minte la simțire (la inimă) dacă nu și-l închipuie întâi omul cu mintea.

Deci, în vremea rugăciunii n-ai voie să-ți închipui nimic. Nici imaginații sfinte, nici pe Hristos pe Sfânta Cruce, nici pe scaunul Judecății. Nimic. Că toate imaginațiile sunt afară de inimă și dacă rămâi să te închini la acestea, nu te închini lui Hristos.

Mintea trebuie să se pogoare în inima, că inima este câmara minții. Aceasta-i câmara de care spune Hristos: Tu, când te rogi, intră în câmara ta și încuie ușa ta și roagă-te Tatălui tău întru ascuns și Tatăl tău, Care vede cele întru ascuns, îți va răsplăti ție la arătare. Voi credeți căci câmara este cea din lemn, casa? Dacă o luați așa, o luați după literă.

Ori aici dumnezeieștii Părinți înțeleg cu totul altfel: Trei uși ai de încuiat când te rogi: ușa cea de lemn, pentru oameni; ușa buzelor, pentru cuvinte ca să nu grăiești cu nimeni decât cu Dumnezeu; și ușa inimii, pentru duhuri, ca să te pogori cu mintea în câmara inimii. Că inima este câmara minții.

Auzi ce zice dumnezeiescul Părinte Isaac Sirianul: Omule, pogoră-te cu mintea în câmara inimii tale și atunci ai ajuns în cer. Că și aceea este câmara cerului, a Împărăției cerului. Dar cine ne-a spus nouă că Împărăția cerului este în inima noastră? Hristos. N-a spus El: Împărăția cerului înlăuntrul vostru este? Deci, iată că noi avem Împărăția cerului în inima noastră. Și când ajungem cu mintea în inimă, am ajuns la Împărăția cerurilor.

(va urma)

Pr. Cătălin NEACȘU

Din punct de vedere istoric este de reținut că, pe la anul 70 î.Hr., primul rege al dacilor își întindea hotarele din Boemia și Pannonia, până la Bug, cuprinzând atât Basarabia cât și Transnistria. Tot așa de important este faptul că teritoriul dintre Prut și Nistru făcea „în mod organic parte” din Moldova lui Ștefan cel Mare, așa după cum același teritoriu a făcut „parte componentă din Statul Unitar Român realizat de către Mihai Viteazul în 1600”.

Tot din istorie aflăm că atâta timp cât rușii erau încă departe de Nistru, erau dispuși să încheie cu Moldova chiar diferite tratate și să recunoască Nistrul ca partea noastră cea mai estică. Chiar și Petru cel Mare, în Tratatul de la Lutk din 1711, recunoștea că

pământurile Principatului Moldovei “... se întind până la Nistru”.

Mai târziu, sub împărăteasa Ecaterina a II-a, rușii trec mai întâi de Nipru și apoi de Bug și ajung în 1792 să pună hotarele sudice până la Nistru, făcând astfel granița comună cu Moldova.

Însă din cauza tendințelor lor expansioniste și din dorința de a înainta cât mai mult înspre Balcani, rușii nu s-au împăcat cu ideea de a se opri aici. De aceea Basarabia le-a apărut ca un prim obstacol. Așa se explică interesul pe care l-au depus în acțiunea de deznaționalizare și de rusificare a acestei provincii, atât cu ocazia primei ocupații, dintre 1812 și 1918, cât și cu cea de a doua, care, cu o întrerupere de 2-3 ani (1941-1944), a început în 1940 și sub o anumită formă, care continuă chiar și astăzi, după ce Basarabia și-a câștigat independența.

Basarabia cedată în 1812, se întindea pe o suprafață de 45.629 km², cu o populație, după unii, de aproximativ 2.500.000 de locuitori. Caracterul net românesc al acestei populații, rezultă dintr-o statistică din aceeași perioadă (1817), statistică ce lasă să se vadă că din 482.630 locuitori, 419.240 erau români (moldoveni peste 85%).

Celelalte naționalități erau reprezentate, la distanță în ordine descrescândă de ruteni, evrei, lipoveni, greci, ar-

meni, bulgari și găgăuzi.

Odată cu încorporarea în imperiul ruso-țarist, Basarabia a fost permanent supusă la un proces continuu de colonizare și de rusificare. Returnarea celor trei județe din sudul Basarabiei (Ismail, Cahul și Bolgrad) pentru o

Basarabia

perioadă cuprinsă între 1856-1878, nu i-a descurajat pe ruși în opera începută, așa încât, încă sub Țarul Alexandru I, limba rusă a devenit singura admisă în administrație și justiție. Niciuna dintre reformele de modernizare preconizate de Țarul Alexandru al II-lea n-a ușurat viața românilor din Basarabia ocupată.

Din contră, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, stăpânirea țaristă a fost preocupată ca în procesul de deznaționalizare să lovească în special școala și biserica, cei doi stâlpi ai românismului; dar basarabenii au depus în tot acest timp toate străduirile, pentru ca să demonstreze autorităților ocupante că nu-și pot uita nici neamul românesc, nici limba maternă și nici credința creștinească. Totuși, după ani de ocupație, eforturile făcute de autoritățile țariste, au dus la scăderea numărului moldovenilor, așa încât de la 86% în 1817, această proporție, în 1897, a scăzut la 47%.

Ucrainenii, care între timp mai veniseră în regiune, nu treceau de 19%. Răspunsul hotărât la măsurile luate de ocupanți l-au dat, în special, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, intelectualii, prin grija cărora apar primele ziare românești (“Mesagerul Basarabiei”, “Basarabia”, etc), și când s-au pus bazele primei organizații studențești (“Pământul Basarabean”).

La menținerea trează a sentimentului național românesc și la pregătirea mărețului act de Unire a Basarabiei cu România din 1918, au participat direct sau indirect: Constantin Stere, Bogdan Petriceicu-Hasdeu, Alexei Mateevici, Gurie Grosu, Zamfir Arbore, Pantelimon N. Halipa, I. Incuț, I. Pelivan, Pinteza Gherman, Daniil Ciugureanu, Alex. Boldur și mulți alții.

După realipirea la Patria Mamă, România, Basarabia ca și Bucovina, au cunoscut 22 de ani (până în 1940), de reală bunăstare și înflorire.

Nedreptul pact Ribbentrop-Molotov, care împărțea Europa, pe noi ne-a făcut să pierdem Basarabia. Numai prin Basarabia (fără nordul Bucovinei și ținutul Herța), noi pierdeam, în 1940, o suprafață de 44.000 km², cu o populație de 3.200.000 locuitori. Fiind obligați să o evacuăm, sovieticii s-au făcut din nou repede stăpâni și metodele lor comuniste le-au impus și în Basarabia ocupată. Intelectualii sator, ca și oamenii mai înstăriți au fost

deportați în Siberia, iar în locul lor s-au adus ruși sau ucraineni din interiorul Rusiei.

Această “operă” de rusificare și de asasinat fizic și spiritual, a trebuit să se întrerupă în vara anului 1941, când viteaza armată română a eliberat toate teritoriile românești ocupate cu un an înainte. Din nefericire însă, în 1944, după ce Germania a pierdut războiul, puterile occidentale au acceptat cu prea mare ușurință ca sovieticii să se facă din nou stăpâni pe teritoriile ce le-au obținut pe baza odiosului pact Ribbentrop-Molotov.

Dar Basarabia, această veche “fortăreață a românismului” și această adevărată “santinelă” a Europei de răsărit, nu a putut fi îngenunchată. Așa se explică faptul că în ultimii ani, s-au găsit destui români buni și suficiente forțe spirituale, pentru ca, fără nici o rezervă, să se adopte oficial limba română și alfabetul latin, tricolorul românesc și chiar imnul nostru național „Desteaptă-te române!”.

Independența pe care și-a luat-o mai încoace Basarabia, este un lucru bun, dar noi toți așteptăm ziua, “ziua cea mare”, în care atât cei “mici, cât mai ales cei mari” se vor convinge că adevăratul loc al Basarabiei este lângă România, Patria Mamă, acolo unde a așezat-o Istoria, și așa cum o cere Dreptatea și Adevărul.

Prof. Cristian ȚIBREANU

„A fura” s-a născut cu lumea deodată
Și cine nu cunoaște străvechiul adevăr,
Purtat din gură-n gură pe planeta toată,
Despre străbuna Eva, care-a furat un... măr?!...

Bietul Adam! Prost! el de miere,
Când a plecat din Rai, avea cuget senin,
Chiar de laom născut pe-aia mai putea să speră...
De-aceia e hoția de genul feminin...

Niste învățați au zis că o are omu-n sânge,
Că vine din egoism și ar fi ereditară
Și că, de laom ce e, când fură, crede că strânge
Și tot fură și tot strânge până e-aproape să moară...

Zic istoricii că-ar fi chiar cea dintâi meserie,
Nu vânzarea de plăceri, precum mult timp s-a crezut,
Că lumea nu se desparte niciodată de hoție
Și-ntâi a furat femeia și pe urmă s-a vândut...

E știut că ea, hoția, nu e pentru oricine,
Că cere risc și curaj, talent și inteligență,
Calm, tupeu, îndemănare, inventivitate-n fire,
Și șansă, dacă e vorba să aibă eficiență...

Virtuoșii furtului au făcut din ea o artă,
Inconștient compromisă adesea de „găinari”,
Care ciordesc să nu moară într-o viață deșartă
În care sunt deseori la-nchisoare... locatari.

Cronici din vechime spun de furtul cu violență,
Cum hoții erau pe-atunci până în dinți înarmați;
Hăcuiau fără să știe de milă și indulgență...;
Pe uscat erau „tâlhari”; pe ape erau „piraiți”...

Predau negustori de mărfuri, convoaie de animale,
Sau corăbii cu bumbac, mătăsuri și mirodenii
Și comori de diamante, aur, giuvaericeale,
Șau baloți de blănuri scumpe, dar și arme-sumedenii...

Din suferințe, mizerii, din lipsuri și disperare
Și din multe milioane de sărmani și umiliți
A fost să iese unii în jaf la drumul mare...
În vest le-au zis „Brigazi”, iar pe la noi „Bandiți”...

Și-aici lângă Carpați, cum spunea o baladă,
Chiar cu alte obiceiuri și alte nevoile,
Ciobanii, de la-nceput, au fost cu gândul la pradă -
Să-i omoare pe cei slabi ca să le ia oile...

Apoi, unii, îndrăzneți, s-au pomit în haiducie -
Care-a fost vreo două veacuri o hoție romanțată...;
Haiducii prădau ciocoi, boieri mari și Visterie
Și mai dădeau la săraci, sau înzeștrau câte-o fată...

Astfel, prin munți și prin văi, pe dealuri și câmpii,
Prin bălți și prin păduri, în iureș-cavalcadă,
Pinteza, Corbea, Jianu tot căsăpind zapcii
Și amăuți domnești sunt eroi de baladă...

Și încă alți pe care i-au cântat lăutarii
Și după ce s-au dus și-a încetat războiul
Cu ciocoi și Agia și au rămas doar tâlharii
De drumul mare, ca Terente și Coroiu...

Treptat, în timp, hoția s-a diversificat
Și hoții s-au „profilat” prin „specializări”,
Cu performanțe mii și sute la furat,
Ca și alții ca ei, destui, prin alte țări...

La noi, prin sate, hoții fură de două mii de ani
Din curți, deobicei și oricând „zburătoare” -
Găini, rațe și găște, cocoși cântând, curcani -
Mâncate-n grabă-apoi, sau duse la vânzare...

Pe câte-un ageamiu, dovedit ca „hot prost”,
Prins „în flagrant”, după ce-l bătea bine,
Cu ce-a furat la gât, prin sat, șeful de Post
Îl punea să strige „Nu faceți ca mine!”...

Nicicând nu s-a dus lipsă de hoțomani pe-aici;
Chiar și cămășile români le-au furat
Stăpânilor vremelnici hapsâni și venetici
Și izmenele pe sfoară întinse la uscat...

În Apus și mai departe, apoi, peste Ocean
S-a modernizat hoția și-a ajuns polivalentă
Astfel încât „gangsterii” de model American
Au și astăzi pentru hoți imagine excelentă...

Cu „spargeri de bănci”, „răpiri” și „sechestrări de persoane”,
„Criminali în serie”, ziși „killeri”, corupție,
„Legea tăcerii” - „Omerta”, cazinouri și jetoane,
Cu-mpușcături și explozii, „taxe de protecție”...

Traficanți de arme, de droguri și „came vie”,
„Tumători”, „tăinuitori”, „surse”, „recuperatori”,
Bordeluri de lux, și „pești”, „boșii”, „capii de mafie”,
Cu escroci sentimentali, „dileri”, falsificatori

Și-alte „specialități” italo-americane,
Ce-au pierdut supremația, lumea lor e-aproape dusă...
Sefii zac prin pușcării pe multe meridiane
Și s-a ridicat, în loc, peste tot Mafia Rusă...

S-a întins în toată lumea cântând „Kalinka maia”,
E cel mai de preț export din fosta U.R.S.S.
Și miroase și la New York a vodcă „Stalinskaia”,
Fiind fiica preaiubită a temutei K.G.B....

De când e-n lume, hoția s-a practicat și-ntr-o nație
Și destul de multe țări și-au schimbat hotarele;
Și nouă ne-au furat alții pământuri și populații,
Țesaurul și petrolul, libertatea, apele...

Căci hoția ține pasul mereu cu societatea;
Pentru cei ce știu să fure evoluează ca moda,
Adică eficiența și operativitatea
Sunt elementele care impun hoților metoda...

În prima jumătate a veacului trecut
Se furau de prin case pe la sate,
Cu toptanul, la-nțâmpare, absolut,
Îndeosebi covoare, carpete și macate...

În orașe se furau bijuterii, ceasuri, bani
Și „se spargeau”, uneori, prăvălii și magazine
Și foarte rar câte-o bancă - o dată la câțiva ani -
Iar jafurile cu crimă erau extreme de puține...

Încet-încet „s-au format” „hoții profesioniști”
Ce au început de mici „meserie” să învețe,
Exersând pe buzunare până deveneau „artiști”,
Practicând-o cu succes prin tramvaie și prin pietre...

Pe urmă s-au „profilat” - furt din trenuri și din gări;
Valize și-alte bagaje, din hoteluri și din case,
De la agenții fiscali, banii adunați din „dări”,
Mărfuri străine din porturi, coborâte de pe vase...

Părliții furau orice, nu două zile la fel -
Prin târguri de săptămână sau pe străzi aglomerate...;
Azi - o biată bicicletă, mâine doar un portofel,
Sau, din pietre de-ale gurii, de mâncău pe săturate...

În fauna interlopă sunt și azi „șuți” și „springari”,
Plasatori de furtașaguri, șterpelitori, mangliitori,
Căutați de poliști - ziși curcani, sticleți, presari,
Ce-n dosare, la global, le zic la toți „infractori”...

Sunt și încă vor mai fi din cei ce „șutesc lovele”
Sau prin autobuz „sparlesc” o „sarsana”
Și când se ceartă și strigă: „vedea-te-ăș prin zăbrele”,
Șau „lega-te-ar caralii”, ori „Benga să te ia”!

În Socialism hoția a fost diferită; privită;
Întâi în funcție de „cine era păgubașul”,
Fiindcă legislația era perfect aservită
Și din alte rațiuni era judecat „făptașul”...

Când se dovedea un furt din „Sector particular”
Și nu era „prejudiciul” cine știe cât de mare,
Hoțul judecat scăpa de Penitenciar
Că-i „da la locul de muncă” sau scăpa „cu suspendare”...

Dar altceva era „grija pentru avutul obștesc”,
Răspundeau de el Partidul, „Secu...” și Procuratura
Și-l veghea ziua și noaptea Corpul Milițienesc
Și alți „factori” ce-și cântau prin ședințe partitura...

BALADA

HOȚIEI

Motto:
„Fă-te om de lume nouă
Să furi cloșca de pe ouă...”
(N. Filimon)

Căci furau din „Colective” în sân sau prin buzunare
Amărâți, moșnegi și babe, că nimic nu mai aveau,
Și pe-acasă la toți bătea vântul prin hambare
Chiar dacă „Sus” se știa, nimeni nu-o spunea pe șleau!

Se furau în oraș din fabrici și ateliere
Scule, pile și burghie, șuruburi și piulițe,
Var, ciment, oțel-beton, zilnic, de pe șantiere,
Chiar și electrozi să-și facă pentru biciclete spițe...

„Luau” la ieșirea din schimb vopsea, gresie, faianță
Pentru-acasă, pentru rude, cunoștințe sau vecini
Orice se putea scoate... cum?, pui n-avea importanță,
Că toată lumea fura, iar paznici erau puțini...

Se furau chiar bani, cu acte, uneori chiar în stil mare;
Gestionari, casieri, contabili de meserie,
Magazioneri și alții „comiteau delapidare”
Și „înculpați” în procese, greu scăpau de pușcărie...

Erau închisorile centre de reeducare?
Nu! Căci hoții toți făceau, chiar și cu privațiuni,
„Schimburi de experiență” pentru „perfectionare”,
Și nu mai greșeau încă în alte infracțiuni...

În limbaj oficial este „Penitenciar”,
E termen de tribunal și de judecătorie;
Lumea nu prea-l folosește și, în graiul popular,
De vreo șase secole i se zice „pușcărie”...

I se zice-n multe feluri - motivate afectiv - :
„Zdup”, „Zuhaus”, „La răcoare” - știe orice nătărău -
„Pămaie”, chiar „Facultate” și-alte multe, efectiv,
„Beșaură”, „Mititica”, „la odihnă” sau... „Bulău”...

Ei, dar cum ni se prezintă furtul în „Tranziție”?
Cu trăsături vechi și noi, ca un fenomen complex
Ce ar merita să aibă chiar o expoziție
Care să lase oricând pe vizitator perplex...

Furturile de bucate, de păsări și animale
Sunt frecvente și acum - practică verificată -
Și pentru toți hoții sunt furturi „tradiționale”
Care pe Plai Mioritic nu vor pieri niciodată...

Azi nu se mai miră nimeni de orice fel de hoție,
Căci se fură orișice, de când e Criza la noi
Și sunt doar „fapte diverse” că se fură-o herghelie,
Șau poetului Dinescu i-au „luat” treizeci de oi...

Din fabrici nu se mai fură, fiindcă fabrici nu mai sunt -
Fapt de necrezut acum, nici cu ochi nici cu urechi,
Le-au „luat” șmecheri pe nimic, ca pe-orice lucru mărunț,
Adică au fost furate și vândute ca „Fier vechi”!!!

Se fură acum „en gross” orișice și de oriunde,
Chiar cu „Sistem video”, din „Mall”, „Market”, magazine,
Prin „Sisteme de alarmă”, hoții pot mereu pătrunde
Și „cu cagule” sau fură, fură mult și fură bine...

Se fură din bănci păzite în nenchipuie moduri;
Sunt hoți ce truchează carduri și fură din „bancomate”,
„Hackeri” foarte performanți și perfizi „clonează coduri”
Cu care pătrund secrete și fură din alte state...

Acum s-a școlit hoția și nu pare anormal
Că triumfă azi în lume „furtul de tehnologie”,
Plagiatură s-a schimbat în „furt intelectual”,
Iar unei „spălări de bani” mulți îi zic „inginerie”!!!

S-au cocotat până Sus „ingineri financiari”,
Sunt și la Președinție, Parlament și la guverne,
„O.N.G.”-uri, „Agenții”, „Regii” mai mici și mari
Sunt ele hoții, în fond, însă sunt „Hoții moderne”!

Se îmbracă-n haine noi des hoția actuală:
Contrabandă intensivă cu produse piratate,
„Returări de T.V.A.”, „Evaziune fiscală”,
„Transport de stupefianți”, „Trafic de mașini furate”...

Fabricanți de acte false, escroci de proprietăți,
Spărgători înarmați de case de schimb valutar,
Hoți de Patrimoniu ce și-acum, ca-n alte dați,
Îi caută Interpolul pretutindeni în zadar...

Pe ăștia Instancele îi „judecă-n libertate”
Fiindcă n-ar reprezenta un „pericol social”(!!!);
Cu mărturii ticluite și cu dovezi aranjate,
Cu avocați „implicați” și întemări în spital,

Scapă destui, de tot, sau cu pedepse ușoare
Și-și reiau „activitatea”, să scoată ce-au cheltuit;
Alții, mai grei, le-ntrerup pentru boli imaginare
Și dispar în „clandestin” imediat ce-au ieșit...

În fine, puțini nu ies; nu pot cu „certificate”,
Cu nici o „cauțiune”, nici cu „mită” sau cu „pile”,
Dar conduc din pușcărie „afaceri” nenumărate
Prin „caralii” corupțibili, dar și prin telemobile...

Hoții săraci, amărâți, tot mereu bătuți de soartă,
Fură, ca întotdeauna, și acum orice le „pică”,
Și, astfel, duc mai departe o existență deșartă,
Suprasaturată de disperare și de frică...

Fură, fie să mănânce, să se-mbrace sau „de foc”,
Din vecini sau de la rude, de pe-aproape, de departe;
Unii vând din ce-au furat, stabilind prețul pe loc,
Iar alții, mai „srângători”, din furat pun și deoparte...

Tineri, maturi, babe, moși, gravide, handicapați,
Pentru „încălcări” diverse sau furturi, la judecată,
Cu „celeritate” sunt la-nchisoare condamnați,
Le dă „cu executare” și... e „legea respectată”!!!

Dacă-r fi avut un Marx și o „ideologie”,
Pungasii s-ar fi „uniri” și-ar fi furat Terra toată
Și-ar fi vândut-o „la negru”, fără „licitație”
Unor hoți extraterestri, dar șmecheri... parcelată...

Însă... nu s-a întâmplat... „Unirea” n-a fost să fie;
Clanuri, bande, găști, familii se confruntă înarmate,
Iar furtul, sub orice formă, rămâne o meserie,
Ca oricare alta și se „înscrie-n sindicate”...

Ce-o să se facă Guvernul pe criza asta nebulă,
Cu-atâtea nemulțumiri de natură socială,
Care, cu timpul ce trece, tot mai multe se adună?!!
Cade... dacă și toți hoții intră-n... „Grevă generală”!!!

Valentin TURCU

Așa cum precizăm în articolul de bilanț, cu titlul încurajator și dător de speranțe „Frumosul copil” și-a găsit „părinții” și cum puținii apropiați ai băieților minunați care nu-și drămuiesc eforturile pentru a apăra și a cinsti așa cum se cuvine prestigiul urbei noastre, echipa, mult timp a ni-mănuși, încropită în condițiile deja cunoscute, s-a clasat după prima parte a campionatului categoriei Elită, spre meritul componentelor ei, pe prima treaptă a clasamentului, poziție care dă dreptul la promovare în Divizia „D”.

Conștienți că o poziție fruntașă (nu numai în fotbal, ci și în alte domenii ale vieții) se menține mai greu decât se obține, cei din stafful tehnic „au sunat goarna” pregătirilor pe data de 19.01.2009, profitând și de condițiile atmosferice prielnice, iar jucătorii au răspuns cu entuziasm, hotărâți să se pregătească și să corecteze erorile care, inerent, au mai apărut în unele jocuri din turul campionatului, așa încât obiectivul propus – realist, după cum afirma directorul clubului Florin Duinea – să fie atins, iar spre satisfacția fanilor, echipa noastră de suflăt să „defileze” în partea a II-a a campionatului și să promoveze meritat, fără emoții. Pentru că, și suntem conștienți că nu spunem o noutate, una este să joci sub presiunea la care te supun echipele care îți stau în coastă, la diferență mică de puncte și alta e să ai un avantaj confortabil care să-ți permită să joci mai degajat și mai relaxat (a nu se înțelege fără concentrare), stare de spirit favorizatoare a jocului de calitate în urma căruia, în mod inevitabil, se obțin punctele puse în joc la fiecare partidă. Nu trebuie scăpat din vedere nici faptul că, așa cum spuneam și în articolul-bilanț, în seria a II-a sunt câteva teamuri cu jucători de valoare, cu un joc bine organizat, că echipa de pe locul al II-lea „Dunărea” Bistret a încheiat turul cu același număr de puncte ca și formația noastră, că diferența dintre locul întâi și al III-lea este de doar două puncte iar echipa din Goicea, clasată pe locul al V-lea, are cu numai 5 puncte mai puțin decât campioana turului. Sunt lucruri pe care antrenorii și jucătorii noștri le știu destul de bine, le au în vedere și care, în mod sigur, îi mobilizează.

După cum era și firesc, în programul de pregătire antrenorii au inclus și jocuri de verificare, în scopul conturării formației de bază, al stabilirii unor idei tactice și, mai ales, al omogenizării echipei, factori decisivi în realizarea obiectivului propus. Pe

lângă jocurile despre care am amintit în numărul anterior, s-au mai disputat două jocuri de verificare, urmând ca apoi să se joace meciul de cupă cu „Avântul” Răst și, în caz de victorie, o altă etapă de cupă. Considerând că echipa se află la un mulțumitor stadiu de pregătire, antrenorii au ales ca partener de întrecere „Desnățuiul” Giurgiuța, echipă aflată la mijlocul clasamentului Diviziei „D”, un joc în care au fost folosiți și vechii noștri jucători – Marghidan și Vârban – care se intenționa să fie readuși, așa încât

noapte de căderile abundente de zăpadă, care au făcut imposibilă desfășurarea meciurilor, antrenorii au fost nevoiți să întrerupă pregătirile o bună perioadă de timp, până a fost degajată zăpada de pe teren, dar timp de trei săptămâni nu s-a mai putut disputa niciun joc, ceea ce a avut repercusiuni asupra formei jucătorilor, a omogenității și chiar a calității jocului.

Într-o zi cu semnificații deosebite – 8 martie, ziua sărbătoririi sexului frumos, ziua acelor ființe neprețuite care dau și întrețin viața și în fața cărora

pe locul al X-lea, cu 24 de puncte. Cei doi antrenori s-au decis asupra formulei: Popa M., (Bentaru) – Răduț, Călin, Florea, Becea (Ciobanu) – Pascu, Mogoi, Neguț (Iureș), Balica – Popa C., Firă (Vițelaru), pe banca de rezerve mai fiind și Bobolocu, nefolositor în acest meci. Băileștenii au început foarte bine jocul și s-au adaptat mult mai bine condițiilor vitrege, cu un vânt puternic, care a îmbrăcat pe alocuri haina de furtună, și profitând și de faptul că oaspeții au intrat mai greu în joc, fiindcă, așa cum mărturiseau con-

pentru tinerii componenți, formația noastră a întâlnit în etapa a II-a, în deplasare „Recolta” Urzicuta, aflată la numai 6 puncte diferență și pe care o eventuală victorie o apropia la numai trei și se putea înscrie îndreptățit în lupta pentru mult râvnita promovare. În aceste condiții, meciul avea o semnificație deosebită, băileștenii dorindu-și victoria pentru a aborda etapele viitoare cu mai mult calm și cu încredere, fără a face rabat de la determinare. Jocul, deosebit de important și de dificil, a fost abordat în formula: Popa M., (Bentaru) – Becea, Călin (Neguț), Florea, Flueran – Răduț (Iureș), Pascu, Mogoi, Balica – Popa C. (Bobolocu), Firă (Vițelaru).

După cum ne-a mărturisit prof. Florin Duinea, a fost un joc echilibrat între două echipe din fruntea clasamentului, care, spre meritul lor, și-au văzut de joc și au realizat faze frumoase și aplaudate, în ciuda terenului denivelat. Băileștenii au început mai bine jocul ratând o bună ocazie de a înscrie chiar în primele minute. Treptat însă echipa gazdă a revenit, a trecut la cârma jocului, după ’25 și a ratat la rândul ei două bune ocazii, însă finalul reprizei i-a avut în prim-plan pe jucătorii noștri, care au și înscris în ’44, când, după o lovitură liberă de la 20-25 m, lateral dreapta, executate bine de Mogoi, vârful de atac Firă s-a înălțat peste apărătorii adversi și a trimis balonul cu capul în plasa porții echipei gazdă. În repriza a II-a, jucătorii localnici au condus ostilitățile, dar în multe momente au prestat un joc precipitat, haotic, presați și de rezultat, echipa băileșteană apărându-se organizat și răspunzând prin contraatacuri, cele mai multe destul de tăioase, așa încât n-au lipsit ocaziile de gol la ambele porți. S-a putut constata însă un plus de valoare și de maturitate la echipa noastră, o lăudabilă mentalitate de învingător.

În ciuda rivalității cunoscute dintre cele două echipe, jocul a fost foarte curat, fără durități, la aceasta contribuind și arbitrajul apreciatului cavalier al fluierului Adrian Stroe, care a condus jocul în litera și în spiritul regulamentului. Fiecare echipă și-a dorit cu ardoare victoria dar a făcut-o prin mijloace exclusiv fotbalistice, jocul fiind foarte curat, spre meritul tuturor jucătorilor și, în special, al celor din echipa gazdă.

Din păcate, în ’80, în urma unui clinci la mijlocul terenului între Mogoi și unul dintre jucătorii echipei gazdă, un jucător de rezervă al celor din Urzicuta a pătruns pe teren și l-a lovit cu pumnul pe jucătorul nostru, după care i-a aplicat o lovitură fulgerătoare și lui Firă, spargându-i arcada, supărat, probabil, pentru că marcase golul. În urma acestui incident, câțiva spectatori au intrat în teren, încercând și, unii chiar reușind, să-i lovească pe băileșteni.

Observatorul meciului, dl. Comel Roman, a considerat jocul încheiat, dar pentru ca spiritele să nu se încălzească mai rău și să pună în pericol integritatea corporală a jucătorilor, a găsit de cuvință că e bine să se joace și ultimile 10 minute. Înțeleaptă decizie!

Fără a avea intenția de a jigni pe cineva, mărturisim că n-am putut înțelege atitudinea celor doi oameni ai legii din comună, prezenți la stadion pentru a asigura ordinea, dar care în momentul incidentului au stat și au privit la acest spectacol grotesc, fără a mișca un deget pentru liniștirea spectatorilor înfierbătați.

Două etape disputate, 6 puncte, echipa este pe drumul cel bun în atingerea obiectivului.

Bravo, băieți, țineți-o tot așa!

Gheorghe GHEORGHIȘAN

Bravo, băieți, țineți-o tot așa!

ne înclinăm cu profund respect – s-a pus în mișcare caravana campionatului categoriei Elită. Pentru noi campionatul s-a reluat cu un regret, dat fiind faptul că, din motive asupra cărora nu vom insista, pentru că ar putea fi interpretate greșit și ar da naștere la speculații, vizul directorului clubului, al antrenorilor Ionel Dunavățu și Cătălin Pascu, al delegatului Costel Ristea de a-i aduce la echipă pe Marghidan și Vârban nu s-a realizat, regretul crescând în intensitate, dacă se are în vedere că prezența celor doi în echipă ar fi avut urmări benefice pe linia creșterii calității jocului, ținând seama atât de valoarea cât și de experiența competițională a celor doi.

În aceste condiții, returul va fi abordat cu următorul lot: Marian Popa și Cătălin Bentaru – portari; Viorel Becea, Marin Călin, Cătălin Florea, Viorel Flueran, Valentin Răduț, Cătălin Pascu, Casian Mogoi, Andrei Balica, C-tin Popa, Mihai Neguț, Claudiu Firă, Mihai Iureș, Ionuț Vițelaru, Alin Ciobanu, Marius Becheru, Alex. Bobolocu, Auraș Săceanu, Ionel Dunavățu, Sorin Moandă și Cătălin Guțu.

În prima etapă, echipa noastră a întâlnit pe teren propriu „Eruga” Siliștea Crucii, formație care a încheiat turul

Meciurile disputate au dovedit că jucătorii intraseră în formă, aveau o bună condiție fizică și poftă de joc, calități și atitudine care urmau a fi perfecționate și probate în jocurile de cupă care se anunțaseră. Din păcate, din cauza vremii nefavorabile, prici-

Concursul de dezlegări probleme de șah: „Cupa Municipiului Băilești”

Motto:

„Ce este șahul? Una din izbânzile omenirii asupra sa însăși, pentru unii șahul este muzică, pentru alții pictură, pentru mine șahul este poezie, poezia luptei, a minții și a voinței.”

Alb: R a 8, D h 2, T b 8, N b 5, C c 2, C d 5;

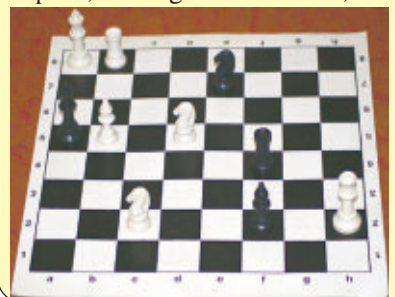
Negru: R a 5, T f 4, N f 2, C e 7.

Albul mută și dă mat în două mutări! Soluțiile problemei se primesc la Biblioteca Municipală Băilești situată în strada Lt. Becherescu, nr. 14 (Casa de Cultură „Amza Pellea”).

Rezolvarea problemei din numărul trecut al gazetei este:

1. T h 6! (1... g: h 6, 2. g 7 mat; 1... N a 2, 2. T h 7 mat).

Originile șahului se pierd undeva, departe, în negura vremurilor, de

acolo ajungând în zilele noastre doar legende. Invenția orientală, având ca patrie prezumtivă India, șahul a cucerit cu repeziune toate lumile: antică, medievală, modernă...

Prima legendă, cea mai cunoscută, scrisă în limba persană, ne povestește despre un înțelept indian care hotărâse să dea o lecție prințului său, prea orgolios. A folosit pentru aceasta un joc nou, încă necunoscut, care prefixa personajele și moravuri ale curții regale. Piesa cea mai neajutorată, regele, era înconjurat în permanență de slujitorii săi modești, fără de care nu s-ar fi putut descurca. Când tânărul orgoliosul prinț, entuziasmat de frumusețea jocului învățat, l-a întrebat pe înțelept în ce chip să-l recompenseze, acesta i-a spus: „Mă mulțumesc cu grăul care s-ar putea obține punând un bob pe primul pătrat al tablei de șah, două pe al doilea, patru pe al treilea și așa mai departe.” Când rezerva de grâu a Indiei s-a terminat nu se acoperise nici jumătate din fața tablei

de șah. De aici rezultă complexitatea și posibilitățile infinite existente pe tabla de șah.

Dar revenind în zilele noastre, „sportul minții” a găsit un teren propice pentru a se dezvolta și în municipiul nostru. Astfel s-a constituit în anul 2005, Asociația Sportivă „Șahul Școlar” Băilești, având în componență sportivi selecționați din școlile și liceele orașului. Rezultatele echipei sunt unele meritorii, printre cei mai buni componenți aflându-se elevii: Vădeanu Alin, Bivolăni Mădălin, Bivolăni Cristian, Cărciumaru Laurențiu, Duinea Ștefan, Colan Alexandru (Școala nr. 5, „Aviator Petre Ivanovici”); Mititelu Ștefan, Nicolae Alexandru, Duinea Marius (Liceul „Mihai Viteazul”).

Invităm pe această cale pe toți copiii talentați și buni la învățătură să se alăture echipei noastre în vederea asigurării pe viitor a unor rezultate competiționale superioare.

Președintele Asociației locale de șah, Constantin MICU

REDACȚIA:

Redactor Șef - Valentin TURCU
Secretar General de Redacție - Gheorghe GHEORGHIȘAN
Redactor: Marcel BOTA
Tehnoredactare, foto: Lelia FIRȚULESCU

D.T.P., Prepress și Tipar:
S.C. ALMA CONS - Craiova
Tel./ Fax: (0251) 587.300 ■ 586.301 ■ 589.472

